SVITJOLD's OFFER

DOOR

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC de NOORMAN

Deel 24 SVITJOLD'S OFFER

SVITJOLD'S OFFER

Het is een sombere dag in de herfst; laag hangt het wolkendek over de aarde. Uit de grijsgrauwe zee staan golven in tomeloze woede op om zich met razend geweld op de rotswand te storten. Verpletterd trekken zij zich schuimend terug, om even later opnieuw de stormloop te beginnen. Een eindeloos en grimmig spel van zelfvernietiging. Hoog op een rots gezeten, staart Svitjold met een duistere gloed in de ogen naar de wijde oneindigheid, waar wind en water dit woeste spel spelen. Hier voelt hij zich betrekkelijk veilig. Hier zijn geen mensen – met hun bemoeizucht, hun getwist en hun strijd... En zolang hij dit alles ver van zich weet te houden kan hem weinig gebeuren. Hier heeft de Vloek van het zwaard Tyr geen vat op hem.* Zijn oog volgt een zwarte wig die zich tegen de zuidelijke hemel aftekent. Trekvogels, een machtig verlangen bekruipt hem om ook zo weg te trekken, hoog over alles heen, naamloos en vrij... Aan de verre einder is een witte stip verschenen. Verzonken in zijn gedachten, merkt Svitjold dit aanvankelijk niet op. Maar als de stip groter wordt, trekt het zijn aandacht en volgt hij aan de regelmatig rijzende en dalende horizon de verdwijnende en weer telkens opduikende vlek... En nog half gedachteloos mompelt hij voor zich heen: 'Een zeil...'

* Lees: 'Bor Khan'.

De aanblik van het zeil in de verte brengt Svitjold even in de werkelijkheid terug. Gespannen tuurt hij naar het langzaam naderende vaartuig. 'Het is geen Drakkar... wie zijn het, die in dit jaargetijde de elementen trotseren?' Dan vallen zijn gedachten weer terug in het oude spoor... de boot waarmee hij zijn laatste reis over zee maakte; het zwaard van Tyrr dat in de golven van de Oostzee verdween. Onbereikbaar voor iedereen... * Sedertdien is het niet meer uit zijn gedachten geweest. Dagen en nachten heeft hij gepeinsd en gepeinsd; nu eens woedend, opstandig, dan weer in moedeloze berusting. De wereld en de mensen zijn hem langzamerhand zó gaan tegenstaan, dat hij zich tenslotte in deze barre eenzaamheid heeft teruggetrokken. Hier voelt hij zich betrekkelijk veilig. Hier zijn geen mensen... met hun bemoeizucht, met hun getwist, met hun strijd... en zolang hij dit alles ver van zich weet te houden, kan hem weinig gebeuren. Hier heeft de vloek van het zwaard geen vat op hem... De storm blaast hem een regen van fijne waterdeeltjes in het gezicht. Hij huivert en staat op van zijn zetel, een grote steen. Dan hoort hij in de wind een vreemd geluid, ijl en hoog, telkens onderbroken. Het lijkt op het huilen van een kind...

* Lees: 'Bor Khan'.

'Een huilend kind? Dat kan niet. Geen mens komt ooit in deze buurt, laat staan een kind.' Voorzichtig afdalend langs het glibberige, rotsige pad aan de landzijde, keert hij naar zijn hut terug. Het is een verraderlijk pad, maar hij zou er 's nachts met dichte ogen kunnen lopen, zo vaak is hij er al geweest, telkens wanneer de hut hem benauwde en hij naar het wijde uitzicht over zee verlangde... Hoort hij het kindergehuil weer? Hij staat stil en kijkt om. 'Ik wil het niet horen!' grauwt hij plotseling woest en haast zich verder, struikelend. Het lijkt wel een vlucht. Hijgend bereikt hij de hut. Snel gaat hij naar binnen, kijkt nog eenmaal om en sluit gejaagd de deur achter zich. Het half gedoofde vuur in de haard wordt opgerakeld. 'Ik moet licht hebben,' mompelt hij. 'Licht!' Hij steekt een toorts aan en ademt verlicht op als het rossig schijnsel de duisternis verjaagt. Nu pas bemerkt hij, hoe door en door koud hij is. Hij rilt, zet zich op een lage schemel bij het vuur en roert in de pot met voedsel die er boven hangt. 'Allemaal verbeelding,' zegt hij hardop. 'Het krijsen van een meeuw...' Op de deur klinkt een bons en weer het huilen van een kind...

Even zit Svitjold roerloos. Dan, onrustig, springt hij op en luistert in ademloze spanning of het geluid zich zal herhalen. Maar er is niets, niets dan het huilen van de wind. Tot vanachter de deur opeens weer een zacht, haast niet waarneembaar geluid klinkt. Svitjold rilt. Hij bijt zich op de lippen, en zijn blik gaat, als om uitkomst zoekend, door het vertrek. Duidelijk nu treft een klagelijk, zacht huilend kinderstemmetje zijn oor; hij vermant zich en doet open; een gierende windvlaag rukt hem de deur uit de handen en tegelijkertijd valt een vrouwengestalte met een doffe bons over de drempel. Een baby, in doeken gewikkeld, leunt tegen haar aan en het blauw-verkleumde kindergezichtje kijkt als om hulp vragend naar Svitjold op. De vrouw blijkt bewusteloos, haar kleren zijn doorweekt en waar zij gevallen is, vormt zich een plas op de vloer. Svitjold haast zich het kind op te nemen; hij staat een ogenblik verbijsterd en kijkt naar het van koude vertrokken gezichtje in zijn armen. Dan tuurt hij over het nog steeds schreiende kindje heen naar buiten... in de donkere nacht...

Na het verkilde wezentje in zijn armen op een warm plekje te hebben gelegd, draagt Svitjold haastig de vrouw naar binnen. Hij legt haar behoedzaam op zijn brits en schuift deze voor het vuur. Even bekruipt hem de angst als hij het wasbleke gelaat ziet. Ze sterft, flitst het door hem heen en hij gromt als een in 't nauw gebracht dier. Voor niets ter wereld is hij zó bang... als voor de dood... sinds... sinds het zwaard. Svitjold knippert even met de ogen. Ze stamelt wat onverstaanbaars, maar als hij haastig wat soep in een kom doet en er mee naar de brits terugkeert, is ze weer bewusteloos. Afwezig kijkt Svitjold naar het gelaat van de onbekende vrouw. De stem van het kind wekt hem uit zijn overpeinzingen. Svitjold neemt het huilende stumpertje op zijn knie en tracht onhandig wat soep in het mondje te gieten. Het meeste morst hij ernaast, maar het kind bedaart en de warmte heeft ook hier een weldadige invloed. Het kleintje doezelt weg en de grote, baardige Noor houdt zich muisstil, terwijl het in zijn armen tot rust komt. Plotseling verscheurt een rauwe kreet de stilte. Als door een adder gebeten springt Svitjold overeind; het kind in zijn armen schrikt wakker en huilt, hard, hartverscheurend... De vrouw woelt onrustig heen en weer op haar legerstede. Dan weer roept ze en praat met harde, snijdende stem, dan weer fluistert ze angstig. Soms gilt ze het uit, als in doodsangst en praat verwarde zinnen, die Svitjold niet begrijpt. Ze schijnt om hulp te roepen en de grote, sterke man staat er hulpeloos bij met het schreiende kind in zijn armen. Als verstijfd weet hij niets anders te doen dan stil te wachten, in de hoop dat de nachtmerrie de arme vrouw zal verlaten. Een onbehaaglijk gevoel van benauwenis bekruipt hem en de hut schijnt vervuld van een stille, onzegbare dreiging... Uit enkele woorden heeft Svitjold opgemaakt, dat de vrouw schipbreuk heeft geleden; gaandeweg wordt zij kalmer, mompelt nog een paar woorden en valt dan in een diepe slaap. Eindelijk durft Svitjold zich weer te verroeren. Hij legt het kindje behoedzaam op de brits dicht naast de vrouw en verlaat met een schuwe blik de hut.

Svitjold haast zich struikelend voort over het pad naar zijn uitkijkpost, de rots aan de kust. Is het een vlucht, wég van de vreemde vrouw die zijn eenzaamheid verstoort? Misschien... Maar niet alleen dat! Als het waar is, dat de vrouw schipbreuk geleden heeft, zijn er nog méér opvarenden geweest. Wellicht komt hij nog op tijd om de anderen aan de klauwen van de dood te ontrukken... Mogelijk komt hij ook iets te weten over die vrouw. Hijgend bereikt hij zijn rots en staart over de rand naar beneden. In het water, dat tussen de stenen kolkt, drijft wrakhout; er ligt daar beneden een menselijke gestalte, een man... stomme getuigen van 't drama, dat zich hier heeft afgespeeld. Hij daalt van de rots af, een hachelijke onderneming en bekijkt de onbekende schuw. 'Dood...' mompelt hij schor. Angst overmeestert hem. Hij wil wég; weg van de dood. Zonder om te kijken keert hij om, terug naar de hut. Halverwege blijft hij staan. Achter hem is die dode man... vóór hem de vreemde vrouw... 'Wat moet ik doen?' kreunt hij radeloos. 'Vluchten,' fluistert een stem in hem. 'Bemoei je nergens mee. Laat zij 't zelf maar uitzoeken. 't Zijn jouw zaken niet...' 'Nee,' zegt hij luidop, 'dat kan niet. Die vrouw kan wel ziek zijn, als ik haar in de steek laat, gaat zij misschien ook... dood... Dood door mijn schuld!' Die gedachte drijft hem voort terug naar de hut. Zachtjes opent hij de deur en kijkt naar binnen. In de flauwe schemering hoort hij de rustige ademhaling van de vrouw en het kind. Hij treedt binnen, sluit geruisloos de deur en sluipt op het vuur toe. Een paar blokken erop. Voorzichtig, geen leven maken. Hij zet zich op een krukje, en staart in de vlammen. Het hout kromt zich, splijt, knettert, een lange vuurtong lekt eruit... het vuur lééft... Het maakt hem rustig; hij denkt niet meer en doezelt in. Hoe lang hij zo gezeten heeft, weet hij niet; minuten, uren? Hij schrikt wakker, omdat iemand tegen hem praat. Slaapdronken kijkt hij naar de vrouw. Zij is wakker en glimlacht hem toe. 'Zeg mij, goede vreemdeling,' herhaalt zij haar vraag. 'Ben ik nu in het land van Eric, koning der Noren?'

Sprakeloos staart Svitjold haar een ogenblik aan. Dan draait hij zich om, grijpt een tak en port in het vuur om zich een houding te geven. De vraag vervult hem met een vreemde angst. 'In het land van Eric de Noorman?' herhaalt hij haar vraag met afgewend gelaat. 'Ja, wat wil je van hem?' Hij grijpt een kom, vult deze met soep en reikt het de vrouw aan. Schuw kijkt hij naar haar gezicht en vandaar dwalen zijn ogen naar het kind, dat hem met wijdopen ogen aankijkt. 'Heb ik... heb ik gesproken in mijn slaap?' vraagt de vrouw angstig. Hij knikt. 'Je noemde een naam: Alvin of zo...' zegt hij. 'De rest kon ik niet verstaan.' 'Hij was mijn man,' fluisterde zij. 'Hij viel in de strijd...' Met nietsziende ogen staart zij voor zich uit. Er druppelt een traan in de kom met soep. Dan veegt zij haastig langs de ogen en begint het kind te voeren. Een tijdlang wordt er niet gesproken. Svitjold is bedrukt; de hut benauwt hem en het liefst zou hij naar buiten gaan, maar iets weerhoudt hem. Intussen is de vrouw opgestaan, heeft het kind op de arm genomen en treedt nu op Svitjold toe. 'Wil je me naar de burcht van koning Eric brengen?' vraagt zij, hem hoopvol aanziende. Deze vraag heeft hij verwacht en gevreesd. Zwijgend knikt hij naar het matte, vermoeide gezicht van de vrouw. Het kind lacht hem toe en steekt kraaiend de armpjes uit. Terug naar Wograms burcht, dat betekent de wereld... gevaar... strijd... dat betekent De Vloek... Onwillig schudt hij het hoofd. Langzaam kleurt een blos de wangen van de vrouw. 'Je wilt me niet helpen?' zegt ze verontwaardigd. 'Mij, een eenzame vrouw in een vreemd land? Goed, dan ga ik wel alleen!' besluit zij trots en loopt naar de deur. 'Wacht,' roept Svitjold. 'Je kunt zo niet gaan... je bent uitgeput.' Zonder om te zien opent zij de deur en treedt naar buiten. Hij is weer alleen in de hut, verbouwereerd, in tweestrijd... Dan stapt hij met grote passen naar buiten en schreeuwt de vrouw na: 'Wacht! Wacht... wie je ook bent! 't Is goed. Ik zal je naar koning Eric brengen!'

Svitjold neemt het kind van de vrouw over en loopt voor haar uit. Er is een norse trek op zijn gelaat; langzamerhand heeft hij de overtuiging gekregen, dat het geen toeval is dat de vrouw zijn levenspad kruiste. Sterker dan ooit voelt hij de dreiging van de vloek van Tyrr, voelt hij de onafwendbaarheid van zijn lot, en de komst van de vrouw met haar kind houdt daar verband mee. De toppen der bergen om hem heen kleuren zich met het eerste licht van de zon. Het geruis van de zee wordt minder en sterft tenslotte geheel weg. Zwijgend lopen zij voort, elk in eigen gedachten verzonken; alleen het kind maakt tevreden geluidjes en wijst met een vingertje naar de vogels die overvliegen of andere dingen die het ziet in die voor hem nog zo nieuwe en wonderbare wereld. Van tijd tot tijd biedt de vrouw aan, het kind te dragen, maar Svitjold wijst dit af. Het ijs is nu echter gebroken en hij vraagt haar: 'Vanwaar kom je, vrouw?' 'Van over zee,' antwoordt zij na enige aarzeling. 'Waren er nog meer mensen op je boot toen je schipbreuk leed?' 'Alleen een vissersman.' De dode die ik gezien heb, denkt hij somber. Hij heeft gemerkt, dat de vrouw steeds angstig om zich heen kijkt, als verwacht zij elk ogenblik een gevaar. Tegen de middag lopen zij in een woud; de vrouw is moe en zij zetten zich neer om te rusten en iets te eten. Het gesprek wil niet vlotten. Svitjold tracht haar uit te horen maar als de vrouw hem telkens ontwijkende antwoorden geeft, zwijgt hij tenslotte. Ze kijken zwijgend naar het kind, dat onbewust van dreiging en gevaren vrolijk ronddartelt over de bosgrond. Het is stil in het woud, kaarsrecht rijzen de eeuwenoude stammen omhoog. Er hangt een bijna gewijde stilte. De man voelt een vreemde verwondering in zich opstijgen over het onwezenlijke van de toestand. Zonder dat zij het gemerkt hebben is uit de schaduwen een lange, slanke in lichtblauw gewaad gehulde gestalte naar voren gekomen. Haar blonde haren vallen los om haar heen, haar gelaat is tijdloos niet oud, niet jong. Peinzend aanschouwt zij het vredige toneel: de man, de vrouw, het spelende kind, en langzaam plooit haar mond zich tot een wijze glimlach.

Svitjold is het die de vrouw het eerst opmerkt. Het is of een vreemde macht hem dwingt het hoofd op te heffen. Doordringend staart de verschijning hem met haar vreemde ogen aan. Vreemde ogen... het ene is bruin, het andere groen... 'De Vala,' roept hij uit, met een klank van ontzetting in zijn stem. Hij springt op; hetzelfde doet zijn gezellin. 'Waarom ben je bevreesd?' vraagt de Vala. 'Je wilde me al zo lang iets vragen.' 'Maar nietwaar... ik heb niet...' stamelt Svitjold. 'Je hebt mij niet gezocht en niet geroepen, denk je. Maar je vragen zijn een voortdurend roepen. Ik heb die roep gehoord. Welnu, hier ben ik, stel je vraag.' De man slikt even en bevochtigt zich de lippen. 'Wat moet ik doen om... om de vloek van het zwaard Tyrr ongedaan te maken?' stoot hij uit. De Vala kijkt hem een tijd lang raadselachtig aan. Dan klinkt haar stem in een onwezenlijke melodie:

Blauw is de zee en blauw ook de lucht,
Maar duister de toekomst, waarvoor hij vlucht,
Doelloos het leven in zelfzucht verbracht,
Diep is de zee die U beiden wacht.
Zo gij U zelf van de vloek wilt bevrijden,
Zult gij voor het kind en de vrouw moeten strijden.

De man en de vrouw zien elkaar niet begrijpend aan. Als ze weer naar de Vala kijken, heeft deze zich al omgedraaid. 'Zeg me toch,' roept Svitjold haar na. 'Hóé moet ik leven?' De Vala draait zich om en wijst naar de vrouw. 'Daar is je levensgezellin,' zegt zij en verdwijnt dan in de schaduw van de bomen.

Verward staart Svitjold, na de laatste woorden van de Vala, de vrouw aan en het is, alsof hij haar nu pas ziet. Tevoren was zij alleen maar een wezen dat zijn eenzaamheid verstoorde; nu ziet hij een vrouw met kastanjebruine lokken, een bleek maar fijnbesneden gezicht, waaruit twee donkerblauwe ogen hem vriendelijk en een weinig nieuwsgierig aanzien. 'Zij is mooi,' stelt hij haast verwonderd vast. Een beschroomdheid waarvoor hij geen verklaring kan vinden, bevangt hem en hij wendt de ogen af. 'Wij moeten verder,' zegt hij stug. 'De dag is al half voorbij. Kom kleine,' wendt hij zich tot het kind en neemt het op zijn arm. Vol vertrouwen slaat het jongetje zijn armpjes om zijn hals en lacht hem toe. 'Hij heet Hrulf,' zegt de vrouw zacht. 'Hrulf, hm, een mooie naam,' bromt Svitjold en strijkt onhandig over het hoofdje van het wicht. Dan gaat hij met vaste schreden voorwaarts. 'Vermoeit het dragen je niet?' vraagt zij na enige tijd. 'Zal ik de kleine eens overnemen?' Svitjold schudt het hoofd. 'Hij weegt haast niets,' weert hij af. 'Je bent zo goed voor mij,' vervolgt zij ontroerd. 'Ik weet niet of ik ooit in staat zal zijn het je te vergelden.' Er valt een zwijgen tussen hen; in gedachten verzonken vervolgen zij hun weg. Steeds weer klinken de woorden van de Vala na in Svitjolds oren: steeds wéér herhaalt hij het versje, zonder de zin ervan te kunnen vatten. Tenslotte zet hij de gedachte maar van zich af en kijkt opmerkzaam om zich heen. Het bos wordt dunner, weldra bereiken zij het eind en zien voor zich een met gras bedekte vlakte, omzoomd door groene heuvels, waartegen de torens van een burcht zich aftekenen. De vrouw kijkt Svitjold aan; hoop licht op in haar ogen, als zij begint: 'Is dat...?' Svitjold knikt. 'Wograms burcht,' vult hij aan. 'Daar woont Eric, koning der Noren...' Verheugd en opgewonden snelt de vrouw vooruit, haar moeheid vergetend. Maar ze blijft aarzelend en verwonderd staan, als zij ziet dat de man haar niet volgt. Onbeweeglijk staart Svitjold naar de hem zo bekende omtrekken van de burcht en de oude somberheid neemt weer bezit van hem...

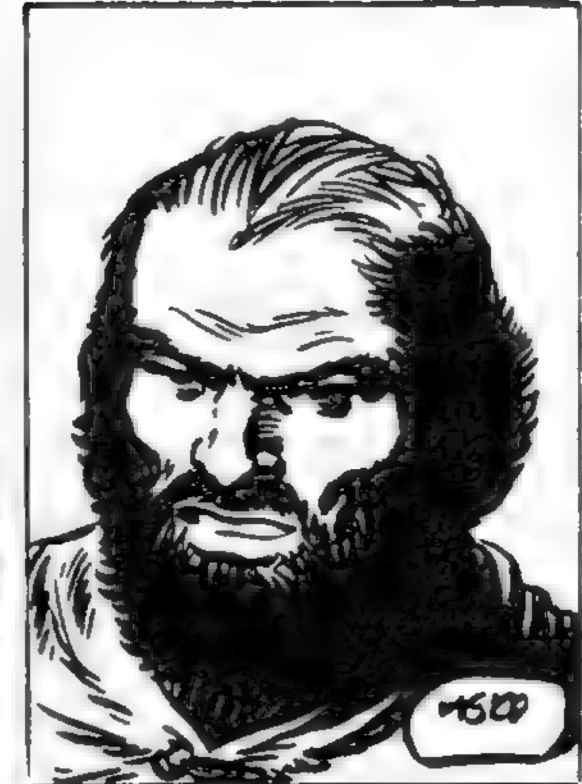

Eric en Erwin zijn in de tuin achter de burcht aan het boogschieten. Sinds Tsacha, de afgezant van Bor Khan, hem de eerste beginselen bijbracht, heeft de knaap zich voorgenomen net zo een groot boogschutter te worden.* Dagelijks oefent hij onder toezicht van zijn vader en hij heeft al een vaardigheid verkregen, die menig volwassen krijger hem benijdt. Helaas wordt ze deze keer onderbroken door een dienaar, die komt melden, dat een paar bezoekers Eric willen spreken. 'Hè, jammer nou!' roept Erwin teleurgesteld uit. 'We zijn pas begonnen en nu moet je al weer weg!' 'Kom, kom,' troost Eric de jongen. 'Morgen gaan wij weer! Het is niet nodig bezoekers die misschien van ver komen, te laten wachten.' Bemoedigend klopt hij zijn zoon op de schouder en keert vlug naar de burcht terug. Niet weinig verbaasd is hij Svitjold in het wachtvertrek aan te treffen. Verheugd loopt hij op zijn oude vriend toe, maar Svitjold wijkt terug en wijst met een stug gebaar naar de vrouw. 'Ik ben hier slechts gekomen, omdat deze vrouw mij vroeg haar de weg te wijzen,' zegt hij afgemeten. Verwonderd kijkt de Noorman zijn vroegere raadsman aan en hij vraagt zich bezorgd af, wat toch de reden kan zijn van 's mans zonderlinge houding de laatste tijd... De vrouw is intussen naar voren gekomen en kijkt hem smekend aan. 'Heer koning,' zegt zij met bevende stem. 'Ik bid je, sta mij toe hier te blijven. Ik beloof je, ik zal je geen last bezorgen, je kunt mij laten werken... ik wil álles doen, als je mij maar onderdak en bescherming verleent.'

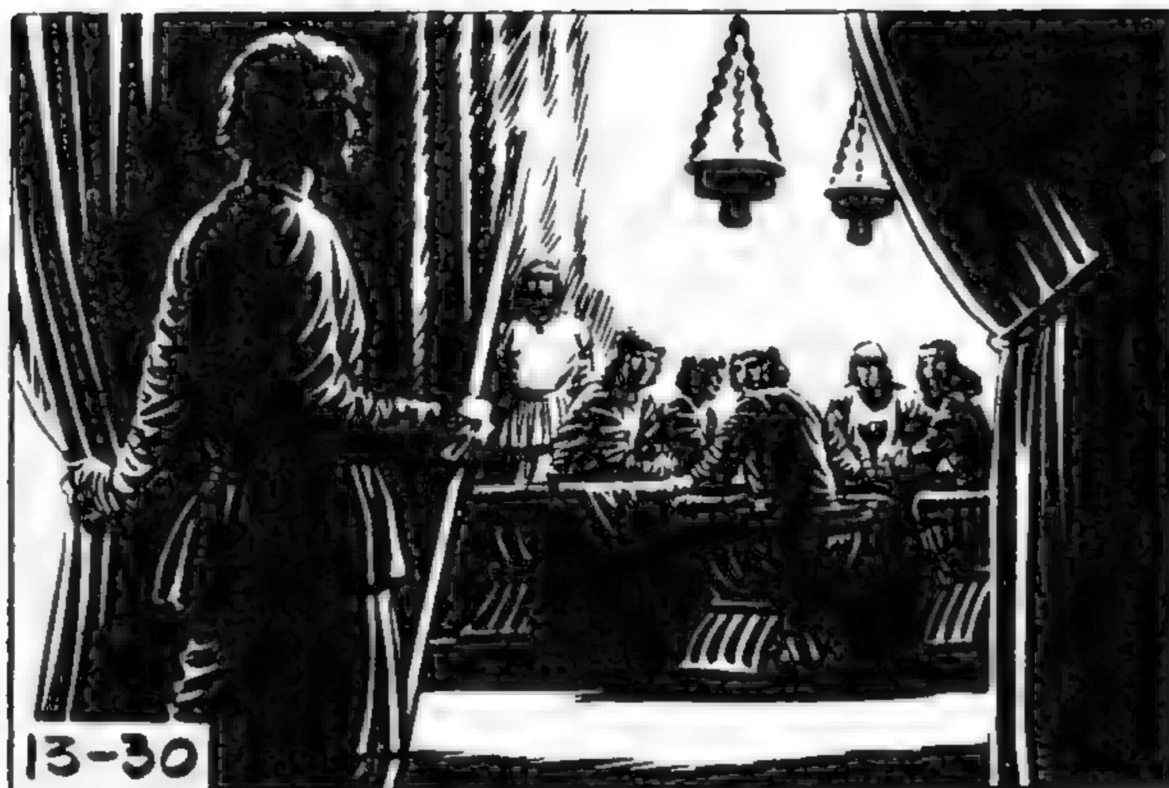
* Lees: 'Bor Khan'.

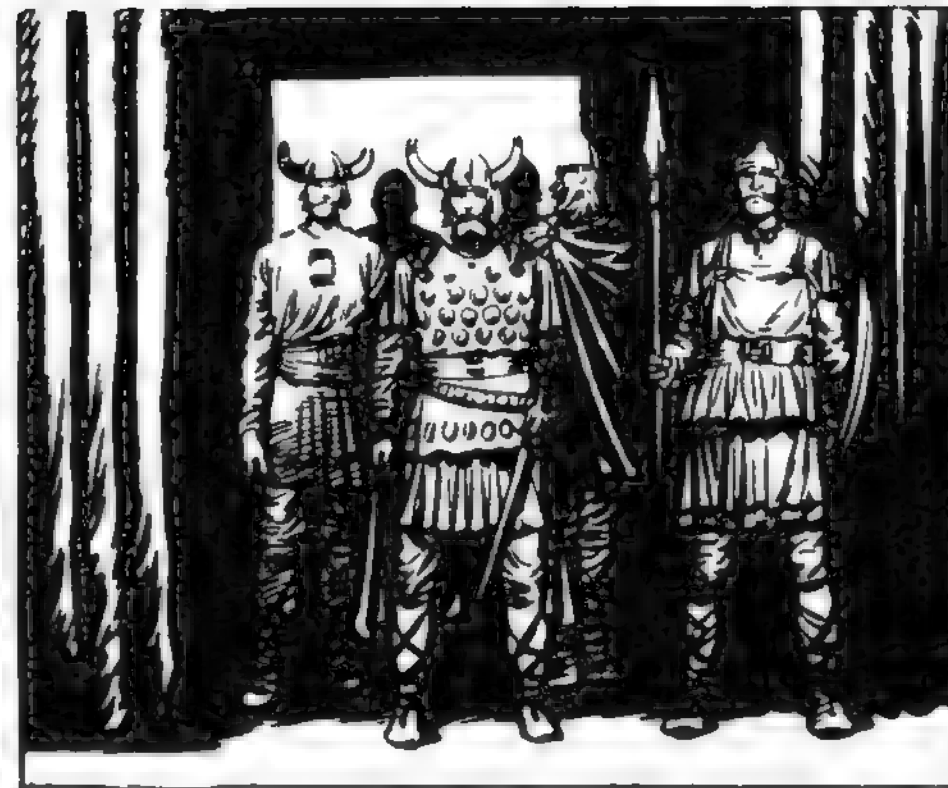

De onverwachte en heftige smeekbede van de vrouw brengt Eric een beetje in verwarring. Hij voelt zich weinig op zijn gemak en kijkt vragend naar Svitjold en Winonah. De vrouw buigt een knie en heft het kind naar hem toe. 'Als je het niet voor mij doet, doe het dan voor mijn kind, koning!' stamelt zij. De lotgevallen die de vrouw de laatste tijd blijkbaar ten deel zijn gevallen, gaan boven haar krachten. Volledig overspannen laat zij de armen zakken en snikt geluidloos. 'Sta op, vrouw,' zegt Eric ietwat korzelig om zijn ontroering te verbergen. 'Nog nooit heeft iemand tevergeefs een beroep op mijn hulp gedaan. Je hoeft voor mij niet te knielen! Blijf zolang je wilt!' Hij geeft Winonah een wenk. Deze treedt nu op de vrouw toe en legt beschermend een arm om haar schouders. 'Kom,' fluistert zij liefdevol. 'Bedwing je tranen, je hebt hier niets meer te vrezen.' En met deze woorden leidt zij haar langzaam weg. 'Arme vrouw,' mompelt Eric hoofdschuddend. 'Zij moet wel veel doorgemaakt hebben.' Dan wendt hij zich tot Svitjold: 'Maar nu jij, trouwe vriend. Ik moet eens ernstig met je spreken! Jouw gedrag bevalt mij niet. Je doet waarachtig of ik een vreemde voor je ben! Ben je dan alles vergeten wat wij tezamen beleefd hebben? Als je meent, dat ik ergens te kort geschoten ben jegens jou, zeg 't dan. Waarom zwijg je?' Beschaamd wendt Svitjold het hoofd af. 'Vergeef mij, Eric,' zegt hij. 'Het was niet mijn bedoeling jou te kwetsen. Ik koester geen wrok! Hoe zou ik kúnnen?' Hij kijkt even strak voor zich uit. 'Ik weet zelf niet wat mij bezielt. Je moet mij tijd geven om na te denken,' voegt hij er dan hulpeloos aan toe.

De avond vindt Eric en Winonah met hun gasten verenigd aan de dis. Zich tot Svitjolds beschermelinge wendend zegt hij vriendelijk: 'Ik hoop dat je een weinig bekomen bent van de vermoeienissen, vrouwe eh...' 'Godelinde is mijn naam,' vult de vrouw haastig aan. 'Dank, heer koning, ik voel mij al veel beter. Je echtgenote heeft zo goed voor mij gezorgd,' zegt zij, Winonah dankbaar aankijkend. Deze glimlacht haar toe: 'De kleine jongen slaapt als een roos. Dáár zul je vanavond geen last meer van hebben.' Op dit ogenblik wordt het gesprek onderbroken door Jorgen, die de komst aankondigt van reizigers die onderdak vragen voor de nacht. Achter hem komt een man van middelbare leeftijd, met scherpbesneden gelaatstrekken binnen, gevolgd door een aantal krijgers. Zwijgend blijven zij aan de ingang staan en monsteren met ondoorgrondelijke blikken het aanwezige gezelschap. Langzaam verheft Eric zich uit zijn zetel, en treedt, gevolgd door Svitjold, de mannen tegemoet. Aller ogen zijn gevestigd op de vreemdelingen en zodoende let niemand aanvankelijk op Godelinde. Deze is zeer bleek geworden en kijkt – een bezwijming nabij – met wijdopen ogen vol ontzetting naar de krijgers. Kletterend valt de beker uit haar krachteloze hand...

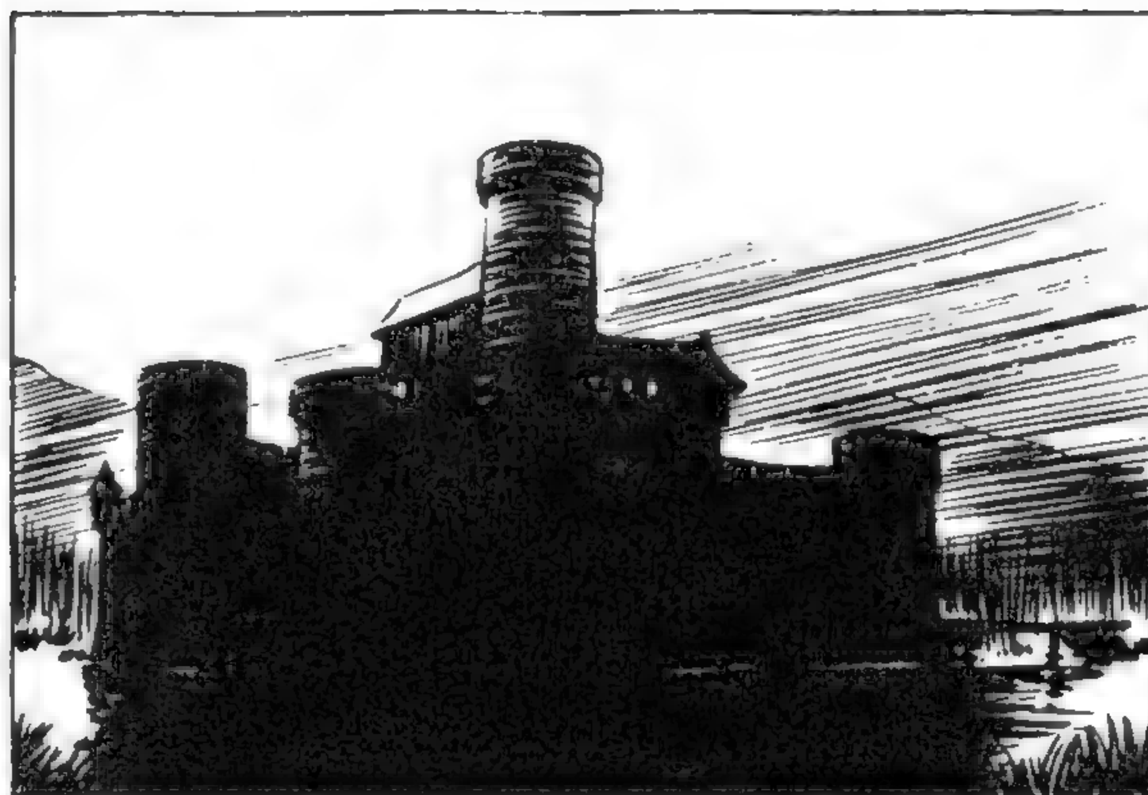

Winonah is haastig opgestaan en buigt zich bezorgd over de vrouw heen. 'Ik voel mij niet goed,' steunt deze. 'Ik... mag ik mij verwijderen?' Geholpen door Winonah komt zij overeind en verlaat het vertrek, nieuwsgierig nagestaard door de krijgers. 'Welkom op Wograms burcht,' wendt Eric zich nu tot de vreemdelingen. Onderzoekend kijkt hij de hoofdman aan. Er is iets in diens houding dat hem niet bevalt. Misschien zijn het de ogen, die hem rechtstreeks aankijken, maar telkens wegdwalen. 'De wet der gastvrijheid gebiedt mij, jullie onderdak en bescherming te verlenen. Je kunt je wapens dus wel afleggen. Bovendien is het hier niet de gewoonte, dat men gewapend de woonvertrekken betreedt,' voegt hij er enigszins scherp aan toe. De vreemdeling, naar kleding en bewapening te oordelen van hoge geboorte, maakt een hoofse buiging. Een ironisch lachje zweemt om zijn mond. 'Verontschuldig ons, heer,' zegt hij met een heldere, ietwat metaalachtige stem, 'dat wij de gebruiken van je land niet zo goed kennen. Wij zijn van ver gekomen.' Zijn ogen, die een ogenblik die van Eric ontmoeten, dwalen weer weg in de richting waarin zoëven de vrouw verdween...

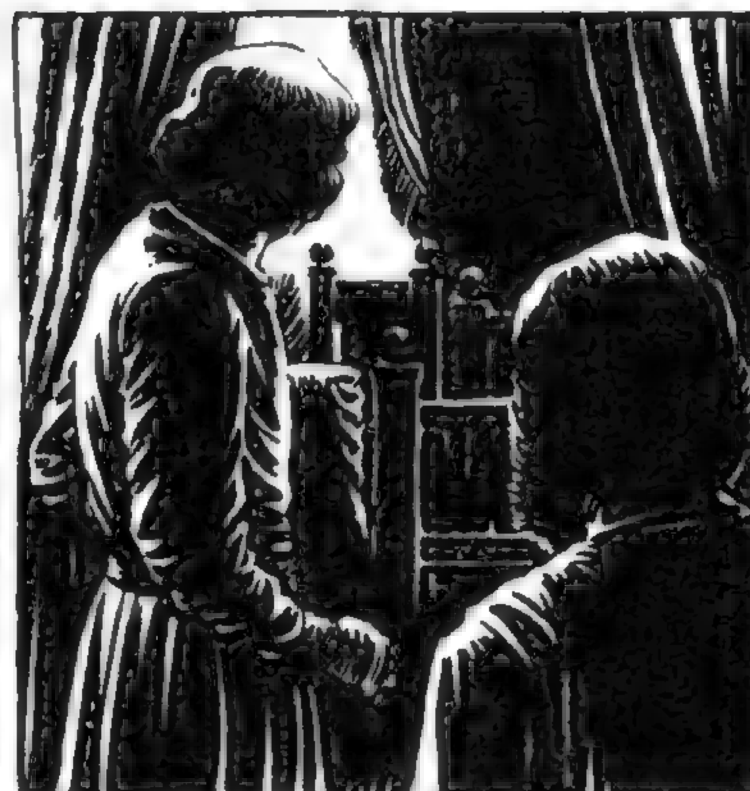

's Avonds laat zijn Eric en Winonah nog in gesprek gewikkeld over de vrouw Godelinde. Winonah komt juist van haar vandaan en is diep onder de indruk. 'Ik ben er zeker van, dat zij bedreigd wordt door iets. De arme vrouw trilde over haar hele lichaam.' 'Zei ze niet, waarvóór ze bang was?' vraagt Eric. 'Ze was volledig overstuur; ik kon geen zinnig woord uit haar krijgen. Ik gaf haar een kalmerende drank en nu slaapt zij gelukkig. Je moet iets doen, Eric, er dreigt haar gevaar!' 'Iets doen? Wat zou ik móéten doen? Je kunt niet verwachten, dat ik mijn gasten laat bewaken, als zij er zelf niet om vragen!' Met vreemde ogen staart Winonah voor zich uit als zag zij een vizioen. 'Ik voel, dat er iets gaat gebeuren.' mompelt zij. 'Iets noodlottigs.' Een ogenblik is Eric onder de indruk van Winonahs woorden. Maar dan schudt hij wrevelig het hoofd. 'Onzin,' zegt hij. 'Je moet niet te veel waarde aan je gevoelens hechten. Ga slapen, morgen denk je er waarschijnlijk heel anders over!' In de maanverlichte nacht ligt Wograms burcht als een baken van rust. Toch schijnt ondanks het vergevorderde uur nog niet iedereen te slapen. Uit enkele raampjes dringt nog een lichtschijnsel. Eric zou zeker niet zo rustig slapen, als hij afwist van de activiteiten van enkele der gasten...

De volgende morgen wordt Winonah opgeschrikt door het geluid van hollende voetstappen, die haar kamer naderen. De gordijnen worden opzij gerukt en zij staart in het totaal vertrokken gezicht van Godelinde. 'Vrouwe,' hijgt zij. 'Mijn kind!' 'Wat is er met je kind?' vraagt deze en springt haastig op, het ergste vrezend. 'Is... is de kleine ziek?' De vrouw kijkt haar met starre ogen aan. Het kost haar zichtbaar moeite uit haar woorden te komen. 'Mijn kind is... weg!' stoot zij dan uit. 'Ontvoerd!'

'Ontvoerd?' herhaalt Winonah geschrokken. Opeens dringt de volle betekenis van de woorden tot haar door. 'Kom mee, snel!' roept ze dan, de vrouw bij de arm grijpend en brengt haar bij Eric en Svitjold. 'Wat is er gebeurd?' vraagt Eric ontsteld, wanneer hij de radeloze angst van de vrouw ziet. Hij doet een stap naar voren. 'Mijn kind is gestolen!' krijt zij handenwringend. 'Die hoofdman... die duivel...' 'Welke hoofdman?' vraagt Eric de Noorman ongeduldig. 'De krijgers, die hier gisteren kwamen. Ik wist wel, dat zij voor mijn kind kwamen...' kreunt zij wanhopig. 'Heer! Redt mijn kind! Oh, mijn arme kleine, in handen van die schurk...' Maar Eric luistert al niet meer; zo snel zijn benen hem dragen kunnen gaat hij naar het gastenverblijf, gevolgd door Svitjold. Er is niemand meer. Met enkele stappen is hij bij het raam. De touwen, die er uit hangen, vertellen hem de rest van het verhaal... de vogels zijn gevlogen! De mannen haasten zich terug. 'En nu zul je mij zeggen, wat dit allemaal te betekenen heeft!' bijt hij de vrouw woedend toe. 'Er moet een einde aan deze geheimzinnigheid komen, als je tenminste wil dat ik je help!!' 'Goed,' antwoordt de vrouw mat. 'Je hebt er recht op het te weten koning. Ik zal je mijn verhaal vertellen.'

'Ik kom uit Ranrike,'* begint Godelinde. 'De vorst daar eiste mijn kind op en stuurde krijgers om het te halen. Geholpen door enkele getrouwen konden mijn man en ik met het kind ontkomen. Vlak bij de kust werden wij echter ingehaald. Er ontbrandde een hevige strijd. Mijn man had mij opgedragen om, als hij mocht vallen, mij onder jouw bescherming te stellen.' De ontroering dreigt haar weer te overmeesteren; vechtend tegen haar tranen staart zij even voor zich uit en vervolgt dan: 'Hij was een der eersten die viel. Ik vluchtte alleen verder met het kind. Terwijl onze mensen de aftocht dekten. Zij vochten als leeuwen. De visser bracht mij met zijn boot weg; zo bereikte ik je land. De krijgers van de vorst waren ons in een zeilboot gevolgd, maar wij voeren dicht bij de kust en het was stormweer. Daardoor konden zij ons niet bereiken. Ons bootje werd toen te pletter geslagen op de rotsen... De rest weet jij,' zegt zij zich tot Svitjold wendend. Verwijtend kijkt Winonah haar man aan. 'Waarom wilde je vannacht niet naar mij luisteren?' schijnen haar ogen te zeggen. Eric kijkt spijtig voor zich uit, kwaad op zichzelf, dat hij niet meer waarde hechtte aan Winonahs voorgevoelens. 'Waarom heb je dit niet eerder gezegd?' verwijt hij de vrouw. 'Dan hadden je achtervolgers hun plan niet kunnen uitvoeren.' 'Maar het is nog niet te laat,' laat hij erop volgen. 'Zij zijn te voet, wellicht kunnen wij ze te paard inhalen. Wat denk je, Svitjold?'

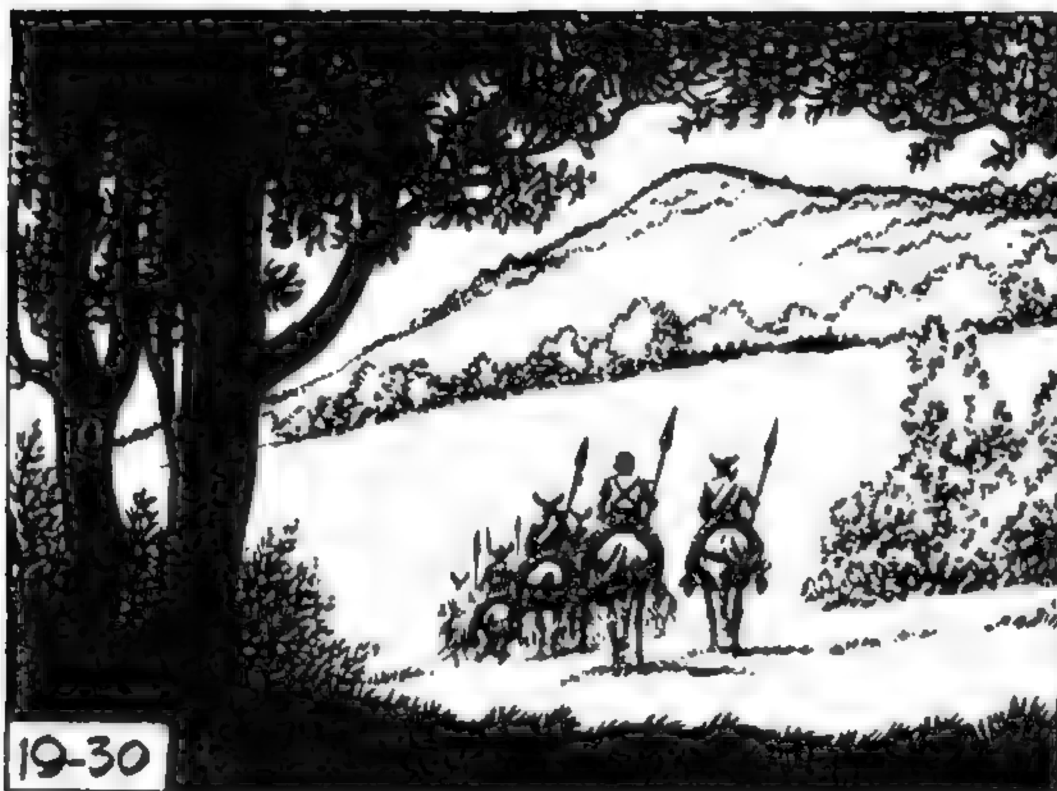
* Ranrike = het latere Bohüslan in Zweden.

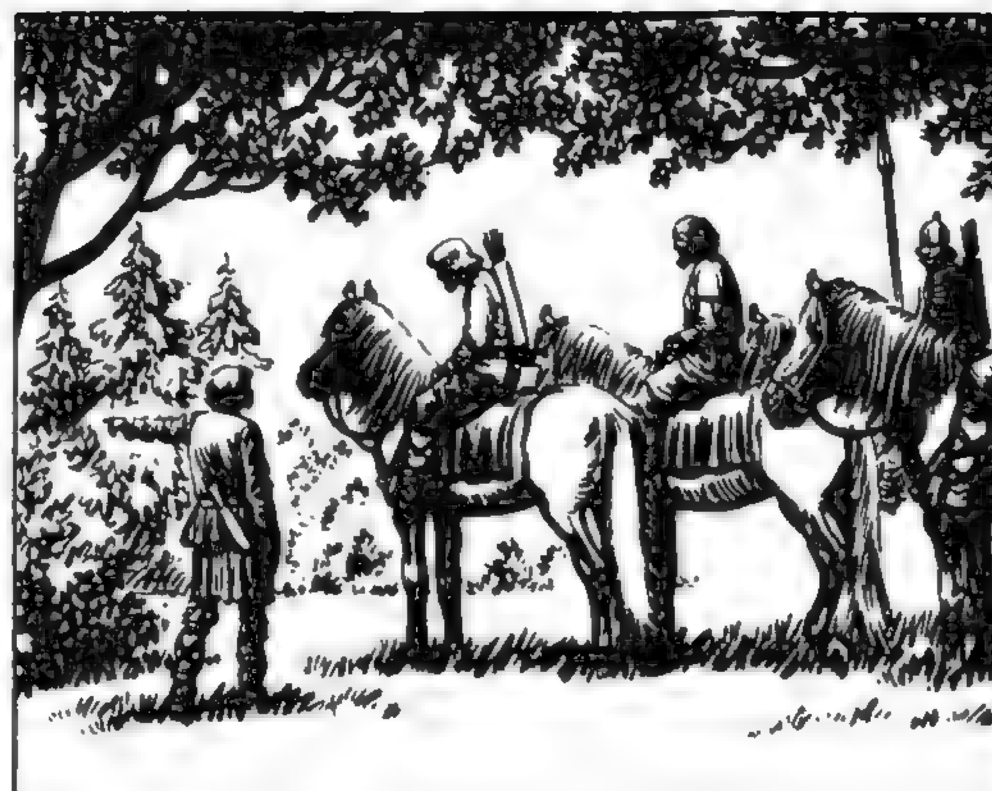

'Wel?' vraagt de Noorman ongeduldig, als Svitjolds antwoord uitblijft. 'Svitjold?' klinkt Godelindes stem zacht. 'Herinner je je nog de woorden van de Vala?' 'Ik herinner me die best,' zegt hij afgemeten. 'Maar je denkt toch niet dat de ontvoerders het kind zonder strijd zullen overgeven? Voor ik de gelofte die ik deed – geen bloed meer te vergieten – breek, wil ik weten of dit een rechtvaardige zaak is! Jij hebt namelijk nog niet gezegd waaróm de vorst van je land het kind opeiste!' ''t Is waar,' antwoordt de vrouw. 'Ik vergat dat nog.' Zij peinst even en vertelt dan: 'De voorouders van mijn man regeerden in Ranrike, voor het huidige vorstengeslacht hen van de troon stootte. Mijn echtgenoot voelde dat als een schande voor zijn geslacht. Groot was dan ook zijn blijdschap, toen een wijze oude vrouw bij de geboorte van onze zoon voorspelde, dat het kind voorbestemd was om grote heldendaden te verrichten en zich een troon te veroveren. Het kwam de vorst ter ore; deze raadpleegde zijn tovenaars en kreeg een bevestiging van de voorspelling. Daarop besloot hij, het kind aan zijn hof te laten opvoeden, zodat het de heldendaden voor hém zou verrichten, dan kon het zich niet tegen hem keren, zo stelde hij het voor. Maar ik ben ervan overtuigd, dat het zijn bedoeling was het kind te laten verdwijnen; misschien wel te doden,' besluit zij, hem vol vertrouwen aanziende. Winonah heeft met stijgende verwondering Svitjolds aarzeling gadegeslagen. 'Ik begrijp je niet, Svitjold,' zegt zij nu met een misnoegde uitdrukking op haar gezicht. 'Godelinde heeft mij verteld wat de Vala je opdroeg. Wil je je aan je plicht onttrekken?' 'Nee,' antwoordt de man. 'En dat zál ik ook niet.' Hij wendt zich van haar af en kijkt Eric somber aan. 'Ik zal met je meegaan,' zegt hij gelaten. 'Maar óngewapend!'

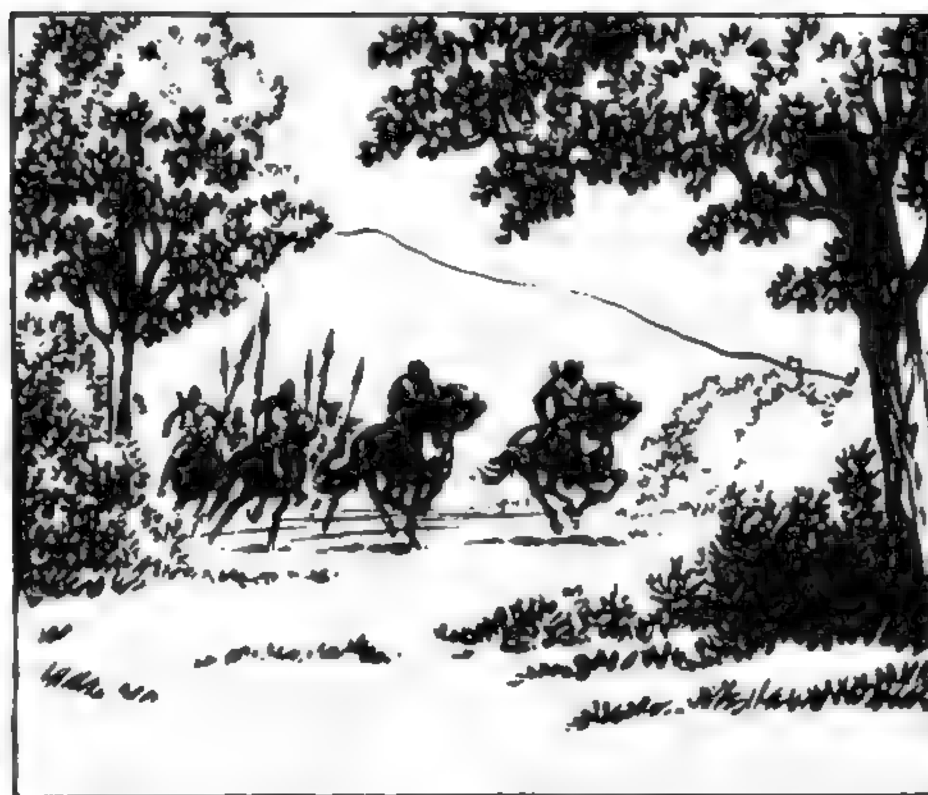

De voorbereidingen voor de achtervolging zijn snel getroffen en weldra rijden Eric en Svitjold met een gewapende afdeling de poort van Wograms burcht uit. De nog laag hangende zon beschijnt een vriendelijk landschap; begroeide heuvels, welig struikgewas en hier en daar groepjes bomen waarvan het rijpe groen van de zomer al veranderd is in bonte, warme najaarskleuren. Een schoon schouwspel voor wie geen ander doel heeft, dan van de natuur te genieten. Maar Eric en zijn mannen hebben daar nu geen oog voor. Welke weg hebben de ontvoerders gekozen? Zij zijn per schip gekomen en zullen dus zeker ook weer per schip vertrekken, maar op welk deel van de uitgestrekte Noorse kust ligt hun vaartuig. 'Ik hoop, dat wij iemand vinden, die ons op weg kan helpen,' zegt Eric. Het is of de voorzienigheid hem in deze een handje wil helpen. Voor hen op de weg staat een man, wild met zijn armen te zwaaien. 'Help,' roept hij als zij genaderd zijn. 'Mijn vader, dáár...' 'Wat is er met je vader?' zegt de Noorman ongeduldig. 'Ik weet het niet, heer!' hakkelt de man. 'Ik denk dat hij overvallen en neergeslagen werd.' Eric en Svitjold kijken elkaar aan. Beiden hebben dezelfde gedachten. De Noorman draait zich om in het zadel en beveelt de mannen: 'Blijf hier wachten, terwijl Svitjold en ik dit onderzoeken. En kijk goed uit je ogen, voor het geval de onverlaten nog in de buurt zijn!' Zij stijgen af en volgen de man te voet door het struikgewas. Verderop zien zij een oude man, die in deerniswekkende toestand tegen een boom geleund zit...

De man blijkt bij bewustzijn te zijn. Slap hangt zijn rechterarm neer langs zijn zij, de mouw van zijn wambuis doordrenkt van bloed... Met horten en stoten vertelt hij, op een vraag van de Noorman zijn wedervaren. Hij was op weg naar de kust, toen hem een aantal snel lopende krijgers achterop kwam. Eén van hen droeg een schreeuwend kind. 'Het waren dezelfde vreemdelingen, die ik een paar dagen geleden met hun boot zag aankomen. Ik vond het verdacht, dat zij zo'n haast hadden en dat kind meevoerden. Daarom bleef ik staan en keek naar ze. De hoofdman riep toen: "Maak die kerel onschadelijk! Wij kunnen geen getuige gebruiken!" Een van de krijgers trok zijn zwaard en kwam op mij af. Ik vluchtte het struikgewas in, ik struikelde, de krijger haalde mij in... ik zag een zwaard flitsen... voelde een snijdende pijn en verloor het bewustzijn!' 'Waar ligt het schip van de vreemdelingen?' vraagt Eric nog, maar de man is bewusteloos weggezakt. 'Ik weet waar hun schip is,' zegt de zoon. Snel draait Eric zich om. 'Het pad dat je volgde leidt regelrecht naar zee, je kunt niet missen!' Snel keren Eric en Svitjold naar de paarden terug, zij werpen zich in het zadel en jagen het pad af. Het ruisen van de branding kondigt aan, dat zij de zee naderen; laag gebogen over de nekken van hun paarden zetten zij deze tot nog groter spoed aan. Dan de zee... Zij komen nog net op tijd om te zien hoe een scheepje, voortgedreven door een sterke wind, de baai verlaat.

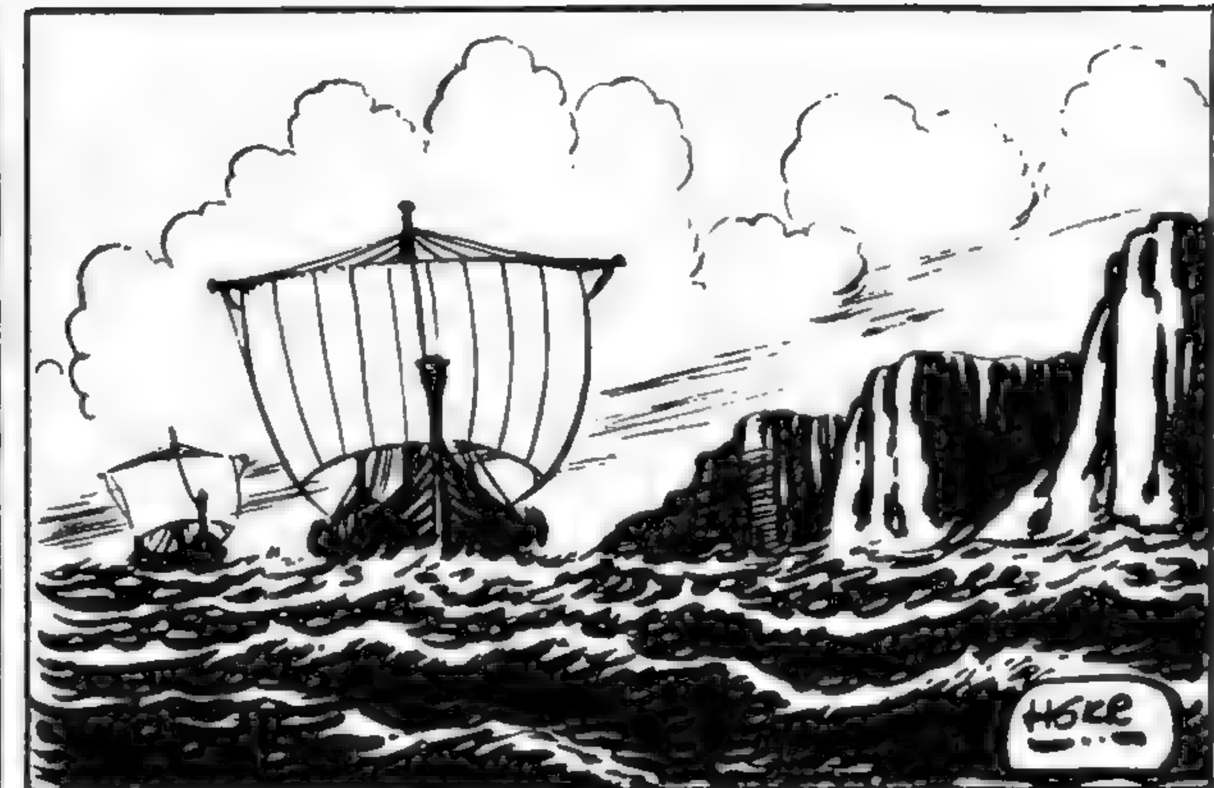

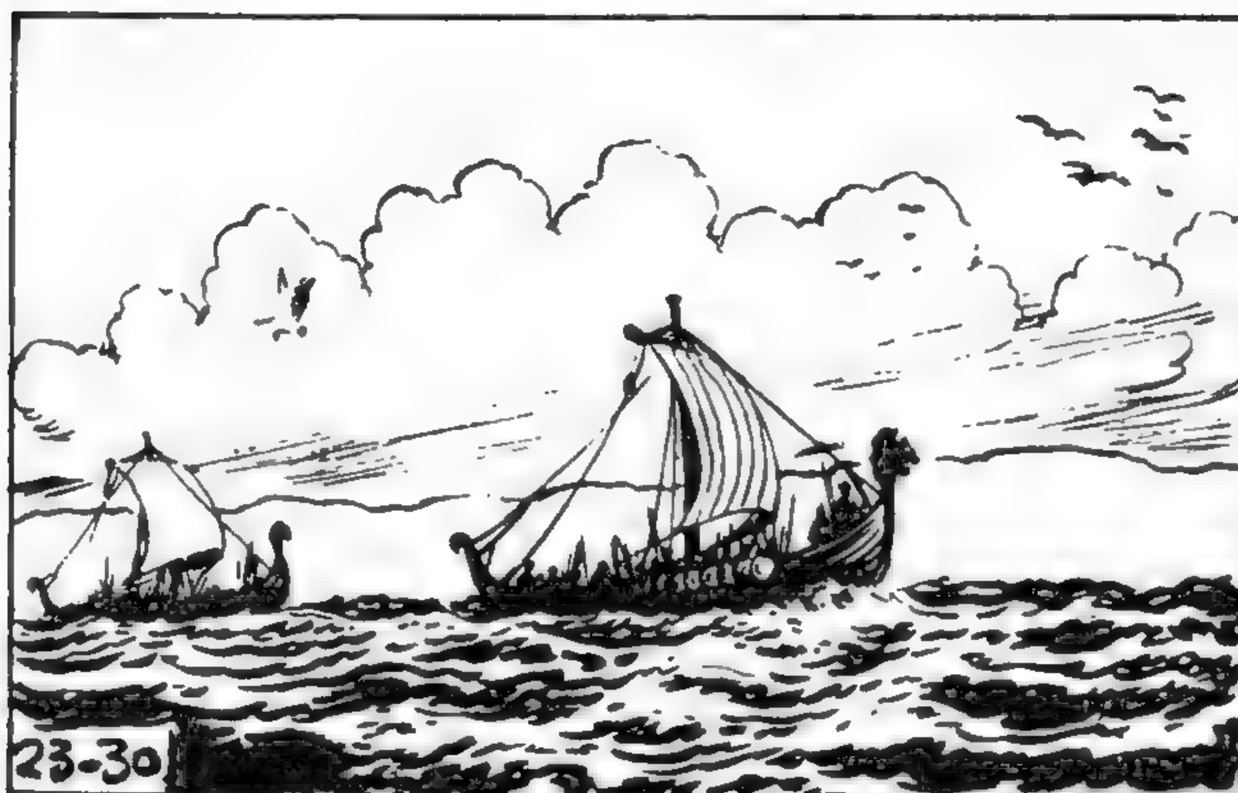

Snel springen zij van hun paarden en hollen naar een vooruitspringende rots. 'Te laat,' hijgt Eric, knarsetandend van woede, dat de schurken hem toch ontsnappen. 'Nét te laat.' Svitjold is zijn oude aarzeling en twijfel vergeten als hij, haast stotterend van drift, uitroept: 'Dat, dat is hetzelfde schip, dat ik zag op de avond, dat Godelinde bij me kwam!' Verwilderd kijkt hij rond. 'Een boot, geef mij een boot...' Maar er is in de wijde omtrek geen boot te vinden. In machteloze woede balt hij de vuisten en staart met gloeiende ogen het schip na, dat snel verwijdert, met het kind, de kleine Hrulf, aan boord... Het kind; weer voelt hij het ijskoude, halfverdronken bundeltje mens in zijn armen, hoort weer het klagelijke gehuil... beleeft in gedachten nogmaals alles wat sedertdien voorgevallen is. De vrouw, het kind, de Vala, zijn besluiteloosheid en angst om met de wereld in aanraking te komen. Een diepe schaamte welt in hem op. Schaamte, dat hij deze door het noodlot achtervolgde vrouw en haar kind de bescherming wilde onthouden die zij zo nodig hadden... alleen uit zelfzucht, uit angst dat het noodlot zich aan hem zelf zou voltrekken. Van de boot is alleen nog maar een witte vlek te zien. 'Het zeil,' mompelt hij, 'net als toen... Het was een teken...' De oude Svitjold wordt weer in hem wakker, nee, een nieuwe Svitjold, een reus! Hij strekt zijn rug; de doffe berusting, de schuwe onzekerheid verdwijnt uit zijn donkere ogen, die weer fonkelen als vanouds, uitdagend, strijdlustig... Zijn besluit is genomen. 'Wat er ook gebeurt, koning,' zegt hij grimmig, 'en wat er ook met MIJ gebeurt... voor die vrouw en haar kind... wil ik vechten... ZAL ik vechten!'

Als hij uitgesproken is, kijkt Eric hem bewogen aan. 'Je besluit verheugt me, trouwe vriend,' zegt hij eenvoudig. 'Ik had niet anders van je verwacht. Ik zal je met al mijn macht bijstaan.' 'Dank je,' antwoordt Svitjold kort.
Terug op de burcht geeft de Noorman vlug zijn bevelen. 'Laat onmiddellijk twee Drakkars zeilklaar maken met voldoende proviand en water aan boord! Svitjold, zoek vijftig van onze beste krijgers uit. Zodra je klaar bent, vertrekken wij!' Erics volgende werk is Winonah op de hoogte te stellen. Terwijl hij hier nog mee bezig is, komt Erwin het vertrek binnenhollen, op enige afstand gevolgd door Pum Pum. 'Fadir, Fadir!' roept de knaap. 'Ik wil mee!' 'Mee?' herhaalt Eric. Hij beschouwt de stevige knaap, die hem al tot de schouder reikt; knikt dan goedkeurend. 'Best, ga maar mee,' zegt hij. Winonah kijkt bezorgd. 'Die kerels hebben slechts een kleine voorsprong. Wij zullen ze met onze snelle Drakkars gauw inhalen. Er kan niet veel gebeuren.' 'Wel, dan moet 't maar,' zegt zij met een glimlach. 'Maar pas goed op je vader, Erwin,' voegt zij er plagend aan toe. 'Meesteres hoeven niet ongerust te zijn, Pum Pum gaan mee op Erwin passen,' zegt de dwerg trots. 'En wie moet er dan op jou passen, kleine?' vraagt Eric lachend. 'Pum Pum zijn geen kleine!' zegt het kereltje verontwaardigd, terwijl hij zich op zijn tenen verheft en de borst uitzet. 'Pum Pum heel goed op zichzelf passen!' 'Ja, als iedereen dan op iedereen past, moet het wel goed gaan,' besluit Winonah. Intussen is alles klaar voor het vertrek. De mannen schepen zich in en weldra kiezen de Drakkars met bolle zeilen het ruime sop.

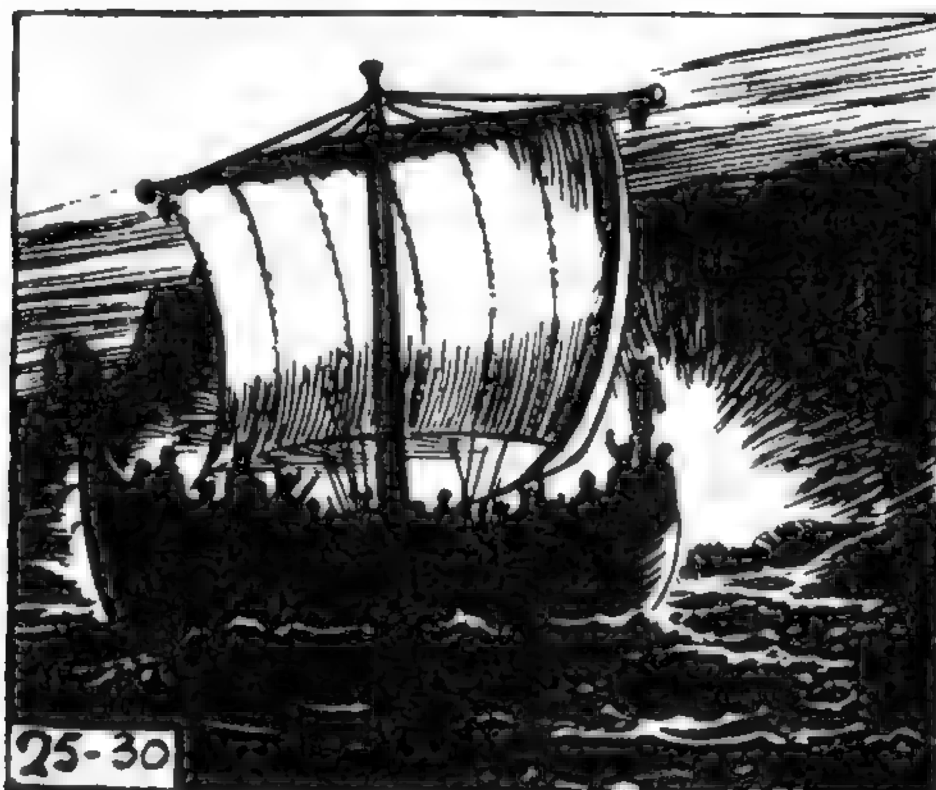

De twee Drakenschepen volgen gestadig de rotsige Noorse kustlijn. Op de voorplecht van het eerste schip staat Eric en snuift met welbehagen de zilte zeelucht op. Geen betere plek voor een Noorman dan het dek van een schip, denkt hij tevreden. Voor en onder hem klinkt het zachte gemurmel van het water; het houtwerk kraakt. Het schip golft mee op de deining der zee. Achter zingen de mannen een lied, een oud Noors lied van een Noorse zeevaarder en zijn Drakkar... Dit geeft Eric een machtig gevoel...
Ook Erwin geniet. Het is zijn eerste grote zeereis en hij is trots en dankbaar, dat hij daar naast zijn vader op de voorsteven mag staan. Alleen Pum Pum voelt zich niet zo gelukkig. Het kijken naar de regelmatig rijzende en dalende horizon geeft hem een naar gevoel in zijn maag. 'Veel boel wind,' mompelt hij bezorgd. 'Pum Pum maar liever thuis op burcht. Veiliger! Heel veel veiliger!' Hij wijst met een vingertje naar de lucht. 'Veel boel zwarte lucht, Pum Pum geloven komen zware storm!' Inderdaad is de lucht geheel dichtgetrokken. Het laatste uur is het steeds donkerder geworden. Het water is groenig zwart en de witte schuimkoppen der golven steken er dreigend tegen af. Plots doet een felle, onverwachte windstoot het zeil hevig klapperen.

De valwind heeft het schip gevaarlijk dicht onder de rotsen gebracht. 'Stuurboord aanhouden!' schreeuwt Eric naar de roerganger en wijst naar de open zee. De roerganger heeft het gevaar al begrepen en duwt met alle macht tegen de helmstok. Ongerust kijkt Eric naar zijn andere schip. Dit heeft echter al eerder het roer gewend en vaart nu ook vér uit de kust. Intussen is de storm in volle kracht opgekomen. Woest beuken de golven tegen de huid van het schip en slaan over de schilden, die aan weerszijden bevestigd zijn. Zo snel is de storm opgekomen, dat men geen tijd heeft gehad het zeil te strijken. De Noorman heeft nu zelf de helmstok genomen en houdt het schip, dat door de meedogenloze stormwind wordt voortgejaagd, op gevoel in de koers. De avond valt en nog zakt de storm niet; in de loop van de nacht neemt hij zelfs nog in kracht toe. Het wordt een lange, bange nacht; doornat en koud zitten de mannen ineengedoken bijeen. Alleen Eric is op zijn post en tracht met zijn ogen de duisternis te doorboren, vechtend voor het behoud van zijn schip. Pas in de loop van de volgende dag wordt het rustiger en durft hij het roer uit handen te geven. Hij wankelt op zijn benen van vermoeienis. Maar nóg is het leed niet geleden... het schip maakt water... De laatste uren zijn de mannen voortdurend aan het hozen geweest. Van het andere schip is niets meer te zien, de twee schepen zijn elkaar in de storm volkomen kwijtgeraakt. Wij moeten snel ergens voor anker, denkt Eric bezorgd. Maar waar? Hij heeft er geen flauw idee van waar zij zich op het ogenblik bevinden. Dan ziet hij in de vallende avond het schijnsel van een vuur...

Het vuur in de verte flakkert rossig op tegen de duistere hemel en werpt een spookachtig schijnsel over de rotsen. Van leven is geen spoor te bekennen; tenminste niet op deze afstand. Vreemd, peinst Eric, wie kan dat vuur ontstoken hebben? Strandjutters? Het is natuurlijk ook mogelijk dat er daar mensen in nood verkeren. In ieder geval voelt de Noorman zich verplicht de zaak te onderzoeken. 'Houdt iets meer op de kust aan,' beveelt hij de roerganger. 'Maar kijk uit. Op het eerste teken van onraad gaan we er vandoor. Helemaal vertrouwen doe ik het niet!' Klotsend slaat het water tegen de boeg van de Drakkar, als het schip vaart mindert en langzaam op de kust afstevent. Onafgebroken houdt Eric zijn blik gevestigd op het rotsachtige strand, waar, naarmate ze dichterbij komen, een donkere vorm duidelijk zichtbaar wordt. Het is een door de golven kapot gebeukt schip, dat met zijn gebroken mast als een speelbal door het water is geslingerd en tenslotte door de razende storm op de rotsen gesmakt is. Maar wáár is de bemanning? Van hen is geen teken van leven te bespeuren. Ineens laait het vuur hoog op. Fel licht het schijnsel over het wrak, dat de Noorman plotseling met een schok herkent. 'Het is het schip van de kinderrovers uit Ranrike!' Hij ziet het aan de hoge voorsteven! Maar de opvarenden? Zijn zij verdronken... of gevlucht? En het kind... wat is er met het kind gebeurd? Een onbehaaglijk gevoel bevangt hem. 'Recht op de kust aan,' bijt hij de roerganger toe. 'We gaan aan wal!'

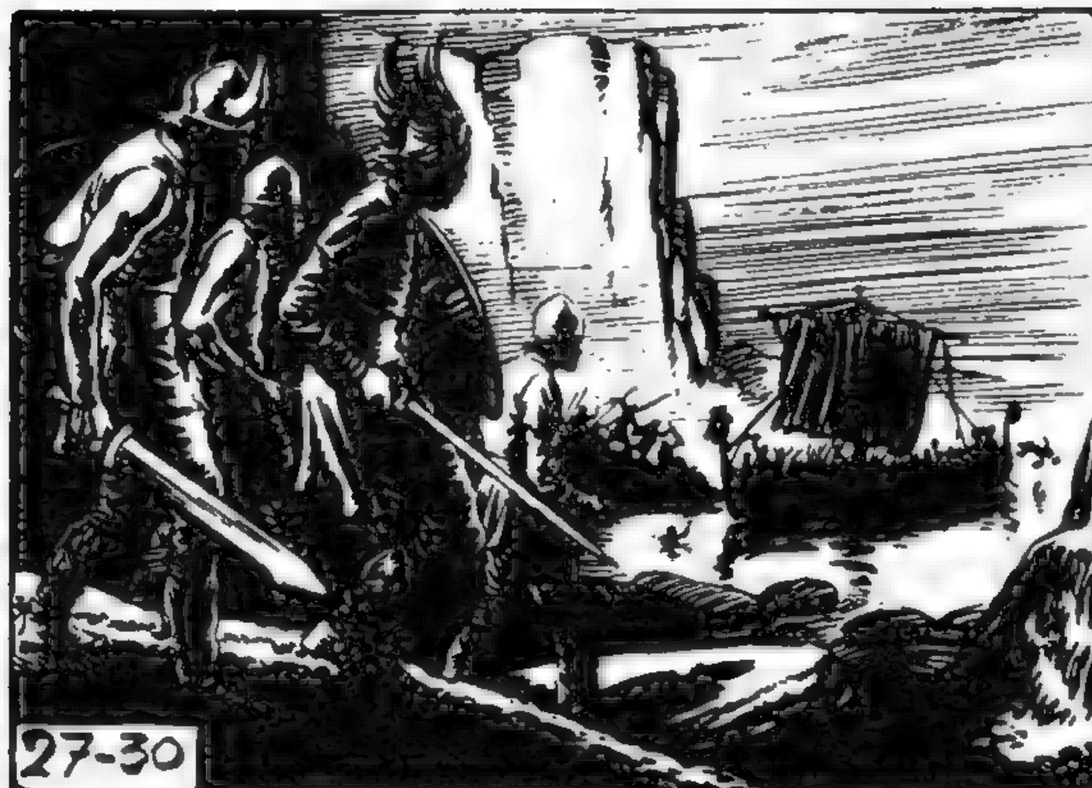

Dwars door het hoog opspattende water van de branding glijdt het schip naar de kust. De roerganger stuurt de Drakkar behendig naar een beschutte kreek tussen de rotsen. Onderwijl verzamelt Eric een aantal van zijn krijgers. 'We gaan aan land,' zegt hij. 'Maar kijk uit je ogen!' Erwin dringt naar voren en kijkt zijn vader vol verwachting aan. 'Mag ik mee, Fadir?' vraagt hij opgewonden. De Noorman schudt het hoofd. 'Nee,' zegt hij kort. 'Nú niet, Erwin. Het kan een valstrik zijn. Het gevaar is te groot!' Het gezicht van de knaap betrekt. 'Maar waarom ben ik dan meegegaan? Ik ben toch geen kind meer?' zegt hij. Maar Eric blijft bij zijn besluit. 'Jij blijft aan boord en bij het eerste teken van onraad blaas je de krijgshoorn!' beslist hij. 'Wij op schip passen! Wij hard blazen!' tracht Pum Pum Erwin op te vrolijken. De knaap staart somber naar zijn vader, die zich, gevolgd door zijn mannen, aan land begeeft.

Over een smalle plank bereiken zij de rotsen en zoeken voorzichtig hun weg over de glibberige stenen. Achter elkaar, de Noorman voorop, gaan zij op het vuur af, voortdurend op hun hoede. Niets beweegt op het rotsachtige strand voor hen. Scherp tekent het silhouet van de zwaar gehavende Drakkar zich af tegen de lucht. Een dunne rooksliert kringelt boven het vuur, waarvan de mannen het hout nu zachtjes horen knetteren. Maar nog steeds bespeurt de Noorman geen teken van leven. De troosteloze verlatenheid werkt beklemmend en met iedere stap voelt de Noorman zijn onrust toenemen. Heeft zich hier een drama afgespeeld of lopen zij regelrecht in een hinderlaag? Plots houdt de krijger, die achter hem loopt de pas in. Luisterend heft hij het hoofd. Ook de anderen staan stil. En dan dringt uit de verte een kreet tot hen door, die Eric het bloed naar de slapen jaagt: 'Fadir! FADIR! Help!'

Slechts een ondeelbaar ogenblik staat Eric als aan de grond genageld en in die ene seconde is het, alsof ieder detail van het afschuwelijke gebeuren, dat zich in de verte afspeelt, voor altijd in zijn geheugen gegrift wordt. Van de rotsen rennen kleine poppetjes op het schip af en bestormen het van alle kanten. Zijn eigen mannen, die op het vaartuig achtergebleven zijn, bieden wanhopig tegenstand, maar zij zijn niet talrijk genoeg. 'Terug! Rennen!' buldert de Noorman en zijn stem klinkt schor van woede en angst. Angst om het lot van zijn zoon en dat van zijn kameraden. Met getrokken zwaard stormt hij vooruit, naar het water. Een donderend 'halt!' vanaf de Drakkar doet hem en de anderen met een ruk stilstaan. Hoog opgericht in de voorsteven van de Drakkar staat de kinderrover, met Erwin stevig in zijn greep. 'Nog een stap nader en je zult je zoon niet levend meer terugzien!' schreeuwt de man uit Ranrike, terwijl zijn trawanten de laatste tegenstand van Erics achtergebleven krijgers breken. 'Je noemt mij immers een kinderrover?' schreeuwt de Ranriker. 'Dan zal ik die naam eer aan doen! Maar wat is een zoon zonder zijn vader? Haast je, Noorman! Gooi je wapens weg en kom aan boord, dan kun je je zoon in de armen sluiten!' Eric aarzelt, maar de ander gaat verder: 'En beveel je krijgers, dat zij mij ongehinderd laten vertrekken, anders kon het rijk der Noormannen wel eens zijn koning verliezen. Vlug! Ik wacht!' Het bloed is Eric naar de slapen gestegen. Opeens doorziet hij het spel van de laffe schurk. Met hemzelf en Erwin als gijzelaars aan boord, kan de rover niets meer gebeuren. Eric beseft, dat hij verslagen is. Onder het verontwaardigd gemompel van zijn mannen gespt hij zijn zwaard los, laat zijn wapens op de rotsen vallen en gaat zwijgend op de Drakkar af.

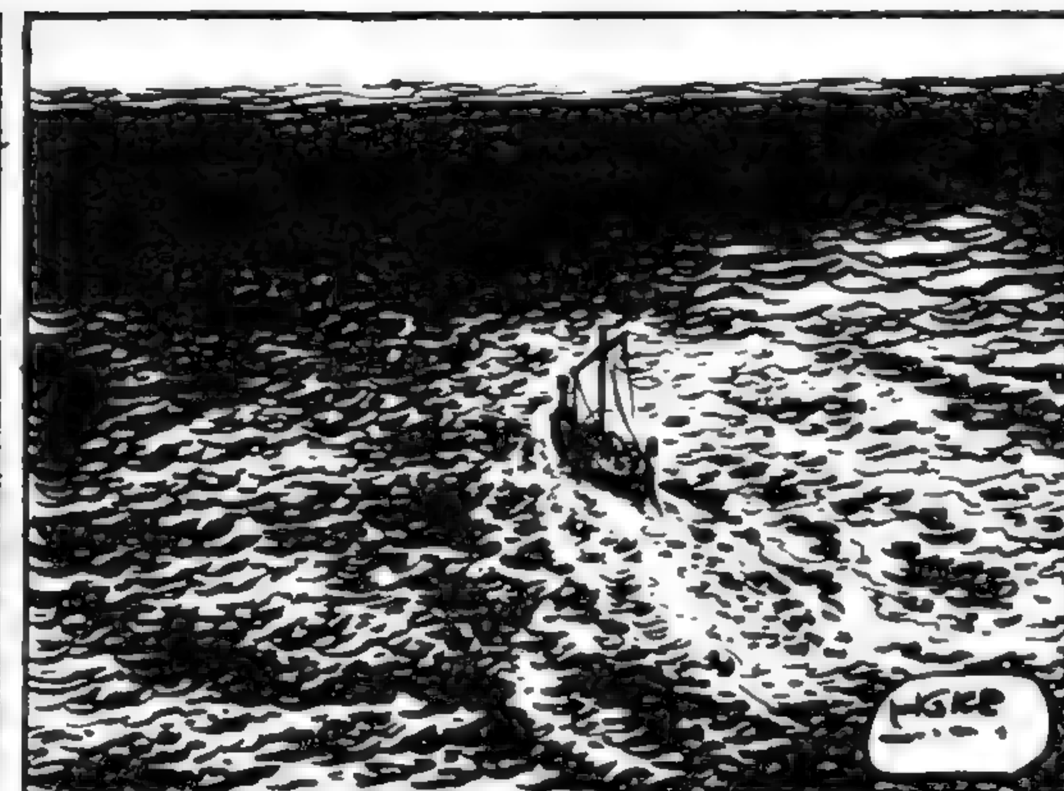

Langzaam zien de krijgers hun koning de smalle plank overgaan, die de Drakkar met de rotsen verbindt. Nauwelijks is hij aan boord, of de loopplank wordt in het water geduwd. Eric verdwijnt te midden der krijgers van Ranrike, dan kunnen zijn mannen niet meer onderscheiden wat er gebeurt. Het zeil van de Drakkar wordt gehesen en het schip koerst naar zee. Verbeten staren de krijgers het na. Sommige van hen hebben tranen in de ogen. Zwijgend blijven zij naar zee kijken tot het zeil als een witte stip aan de horizon verdwijnt. Dan barst hun opgekropte woede los en de lucht is vervuld van kreten en verwensingen. Tot eindelijk een der oudsten zijn hand opheft. 'Wij hebben niets aan al die woorden,' zegt hij. 'Laat ons zien wat we doen kunnen. Als wij over land terug moeten, kan ons dat weken kosten. Maar wij hebben nog een kans: het schip van Svitjold moet hier nog langs komen. Rakel het vuur op! Misschien vinden ze ons!' De mannen zien het verstandige van zijn opmerking in en beginnen hout aan te slepen. Even later vlamt het vuur hoog op.

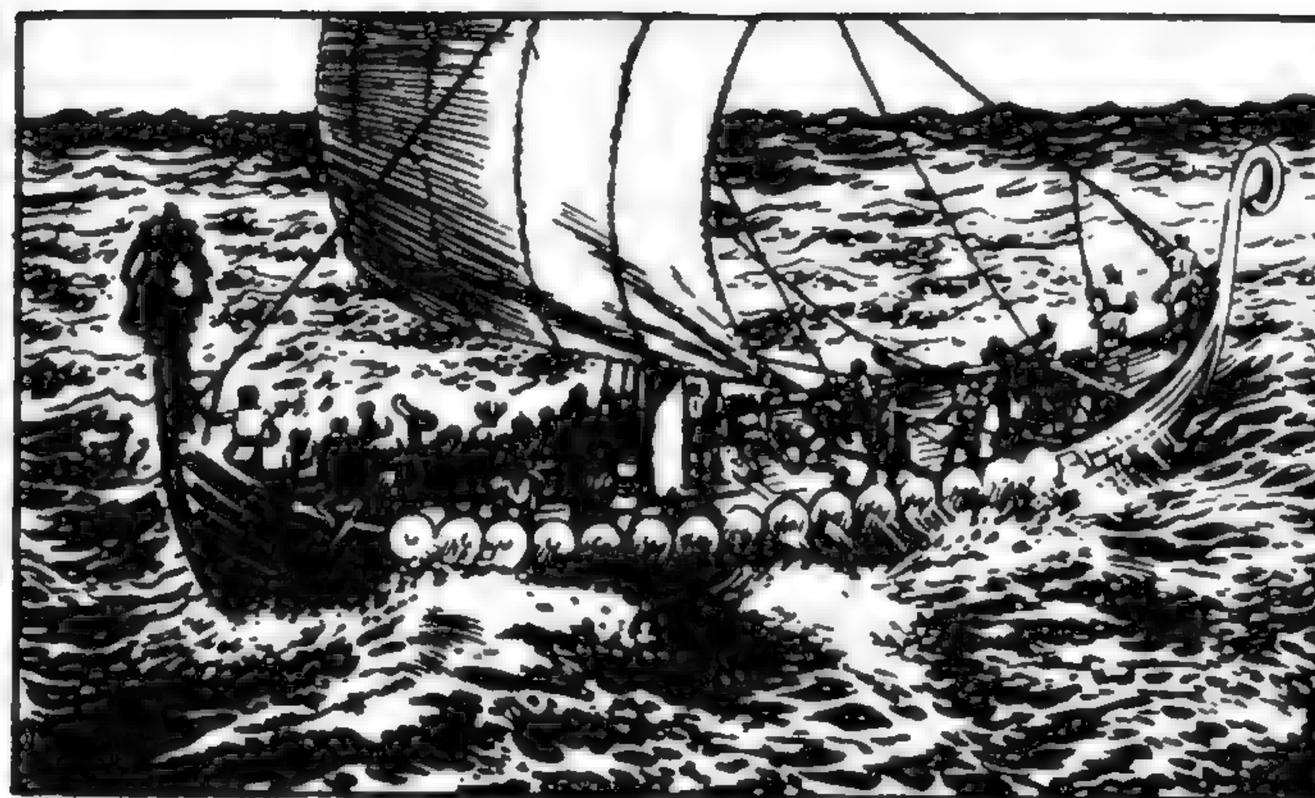
Het duurt vele uren voor zij eindelijk in de verte een zeil zien. Helder tekent het zich af tegen de grauwe lucht. 'Dat moet Svitjold zijn! Zwaaien, mannen!' juicht een krijger. En ver weg op zee staat Svitjold achter in zijn Drakkar bij de roerganger. Somber kijkt hij uit over het woelige water, turend of hij iets gewaar wordt van het schip van de Noorman. Dan ontdekt hij het vuur op het strand en een minachtend lachje krult om zijn lippen. 'Een vuur,' merkt de roerganger op. 'Moeten wij er niet op af? Misschien zijn er mensen in nood.' Svitjold schudt het hoofd. 'Nee, vriendje!' mompelt hij spottend. 'Dat kunstje is zo oud als het zwaard van mijn voorvaderen. Daarmee vangt men geen oude ervaren krijger! Strandjutters! Bah!'

'Maar als het nou eens geen strandjutters zijn?' waagt de roerganger op te merken. 'Het zou best kunnen dat koning Eric hier gestrand is en dit vuur ontstoken heeft!' Met een driftig gebaar van zijn hand legt Svitjold de man het zwijgen op. 'Let JIJ op 't roer, dan let IK op de rest!' bijt hij hem ongeduldig toe. Langzaam, tergend langzaam zeilt de Drakkar langs het lichtschijnsel en laat het tenslotte achter zich, zonder dat de bemanning merkt, hoe de mannen bij het vuur wanhopige pogingen doen om de aandacht te trekken. Toch heeft de opmerking van de roerganger Svitjold aan het denken gezet. ''t Zóú mogelijk kunnen zijn, dat Eric hier ergens gestrand is,' peinst hij, maar dan schudt hij beslist het hoofd. 'Nee, daarvoor is de koning een té bekwaam zeeman!' Evenzeer is hij er echter van overtuigd, dat de Noorman met zijn schip deze weg moet volgen. Hij besluit dus in de buurt te blijven rondkruisen. Scherp tuurt hij de horizon af en geeft zo nu en dan een korte aanwijzing aan de man die het roer houdt. Traag verstrijken de uren, zonder dat er iets anders te zien is dan water en lucht en meeuwen. Maar tegen de middag lijkt het of Svitjold gelijk zal krijgen. Want als hij verveeld tegen de verschansing aanleunt en juist overweegt of het misschien toch niet beter zou zijn de koers te wijzigen, verschijnt aan de einder, nauwelijks zichtbaar, een witte stip – een zeil!

In een oogwenk is de verveling bij Svitjold geweken; met hernieuwde hoop kijkt hij gespannen naar het zeil in de verte. Ook de andere opvarenden hebben het nu gezien en praten druk met elkaar. Hun opwinding is helaas van korte duur, want enkele ogenblikken later is het zeil verdwenen en is de zee weer even leeg als voorheen. Dagenlang dobberen zij zo rond, zonder dat iets de eenzaamheid verbreekt. De gedwongen werkeloosheid knaagt aan Svitjolds zenuwen. Vaak staat hij met gebalde vuisten somber voor zich uit te staren en hij knarsetandt van woede als hij bedenkt, dat intussen de voorsprong van de kinderrovers groter wordt. Wie weet zijn ze al in Ranrike aangekomen, denkt hij. En wat dan? Zijn enige troost is, dat Eric hen misschien op de hielen zit; maar dat is een schrale troost, want hij wil er zelf bij zijn, zelf handelen! Heeft hij zich niet voorgenomen zijn verdere leven voor de vrouw en het kind te zorgen? Het kind... steeds weer bekruipt hem een gevoel van vage verwondering als hij aan die kleine Hrulf denkt en aan de glorierijke toekomst die hem voorspeld werd.

Er is een gespannen stemming aan boord gekomen. De verveling maakt de mannen prikkelbaar en de hoofdman heeft dagelijks handenvol werk om vechtpartijen te voorkomen. Het vergroot Svitjolds bezorgdheid. 'Wanneer komt er een einde aan dit wachten?' verzucht hij, terwijl hij zonder veel hoop de einder afspiedt. 'Wanneer gebeurt er eens iets?' Opeens wordt zijn aandacht gevestigd op iets dat in zee drijft. Het is nog te ver af om te onderscheiden wat het precies is: een vlot? Een bootje?

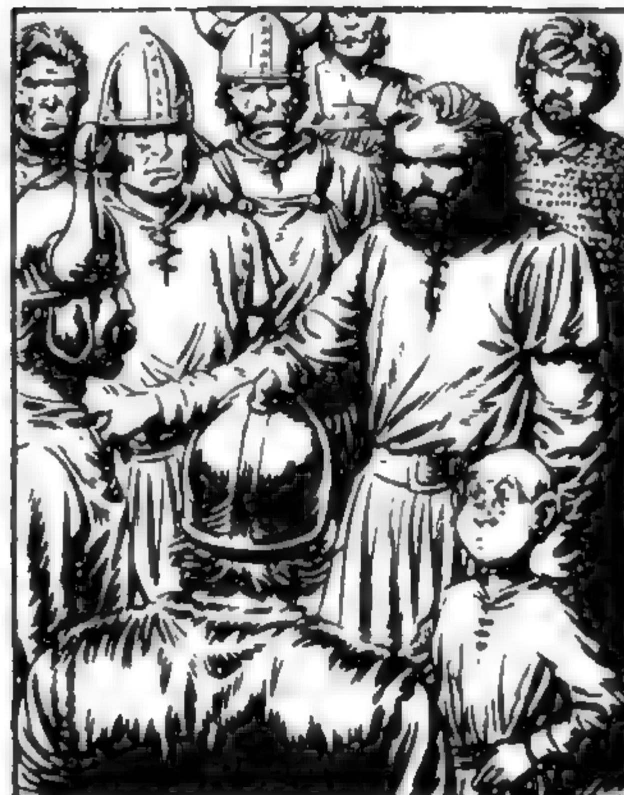
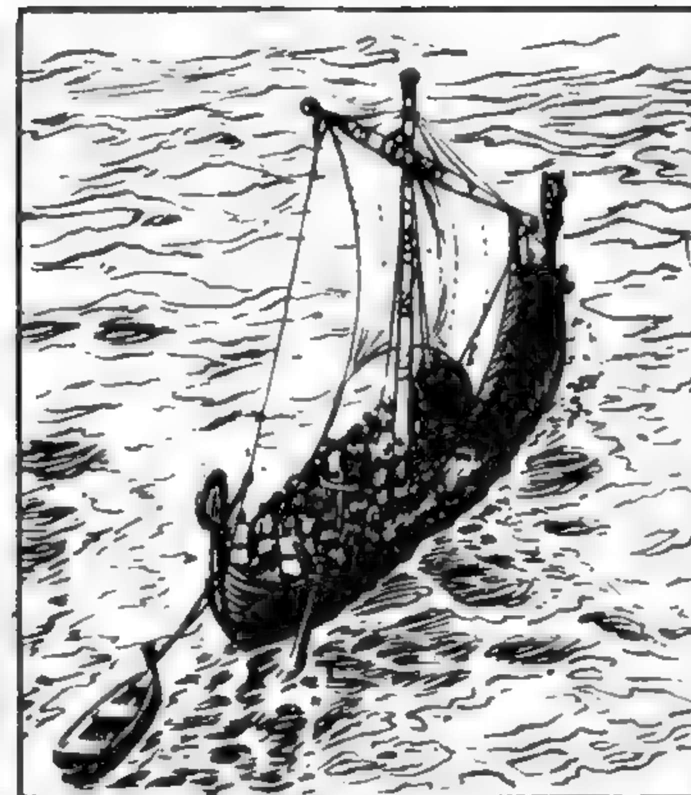

Al gauw ziet Svitjold dat het een roeibootje is, dat met de stroom meedrijft. Waarschijnlijk losgeslagen door de storm. 'Stuur op dat bootje aan!' beveelt hij de roerganger. Langzaam naderen zij het bootje. Reikhalzend staan de mannen langs de verschansing. 'Leeg,' moppert er een. 'Een leeg roeibootje!' 'Wacht,' zegt een ander, 'ik geloof dat ik wat zie bewegen!' De mannen dringen elkaar opgewonden weg om beter te kunnen zien. 'Daar, onder de achterbank! Daar! Ik zie het duidelijk... het lijkt wel een kind!' Die opmerking doet Svitjold opschrikken. 'Een kind? Wat?' roept hij schril en baant zich ruw een weg naar voren. Inderdaad ziet hij nu ook iets, een kleine menselijke gestalte die onder de stuurbank tracht te kruipen... 'Een kind!' flitst het door hem heen. 'Zou het mogelijk zijn dat... Vlug, een touw, een haak!' roept hij schor. 'Haal het bootje langszij!' De enterhaak vliegt met een forse zwaai door de lucht en haakt zich vast in het dolboord. Snel halen de mannen het touw in en dan werkt het figuurtje zich van onder de bank uit en steekt zijn hoofd verschrikt over de verschansing heen. 'Pum Pum bijna haak in hoofd krijgen,' schreeuwt hij verontwaardigd naar het anker wijzend. 'Is héél gevaarlijk!' Pum Pum. De mannen kunnen het haast niet geloven. Vele handen trekken hem aan boord en dan wordt hij bestormd met vragen. Maar Svitjold maakt daar een einde aan en neemt het ventje terzijde. 'Wat is er gebeurd? Waar is koning?' vraagt hij opgewonden. 'Grote koning Eric en Erwin gevangen door boze rover!' brengt de dwerg stotterend uit.

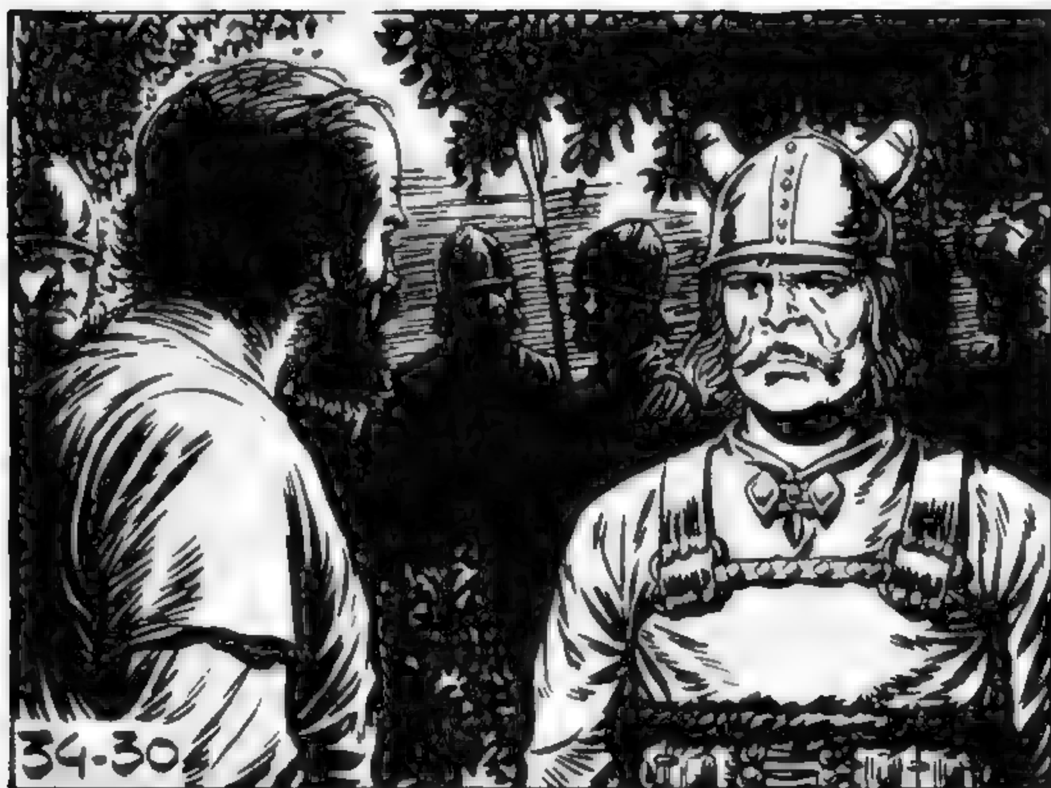

'Wat? De koning en zijn zoon gevangen?' stamelt Svitjold verschrikt. 'En waar is het kind, de kleine Hrulf? Bij de Goden, wat is er dan toch gebeurd?' 'Meester Eric zien licht op kust,' stottert de dwerg, terwijl hij benepen naar het vertrokken gelaat van Svitjold tuurt. 'Meester denken, dat zijn noodsein, maar valstrik.' 'Dus tóch strandjutters!' gromt de donkere Noor woest. 'Wel, had ik...' 'Nee, geen strandjutters. Slechte kindrover!' jammert Pum Pum. 'Hij maken grote smerige streek!' En struikelend over zijn woorden, vertelt hij van de listige overval. Een toornig gemompel gaat op onder de Noren. 'En toen ben jij in dit bootje gevlucht?' dringt Svitjold aan. 'Nee, nee, gebeuren veel érger dingen!' stamelt de dwerg, die zich de held van de dag voelt. 'Varen langs kust, schip wordt overvallen door ander boot, vol met vreselijke mannen. Allemaal zeeroversmannen. Groot, harig, zeeroverhoofdman nemen meester Eric aan boord met Erwin en slechte rover met kind! Dan slechte boef maken roer stuk en zeil stuk, en laten boot met alle krijgers van slecht kinderrover wegdrijven. Wij varen lang met grote zeestruikrover naar ver eiland... En daar ik, kleine dwerg, glippen gauw weg! Zeerover niet vinden mij. In donker ik stelen bootje en roeien wég, maar wordt boos weer. Véél boos weer. En arme Pum Pum verliezen roeispaan een, twee, hup! Arm kleine dwerg bang, drijven op lelijke zee en worden nat!' Svitjold knikt. Met een zweem van een glimlach zegt hij: 'Jij bent een dappere man! Trouwe dienaar van je koning!' De overige Noren grommen eenstemmend en Pum Pums borst zwelt van trots. 'Nu wij komen en bevrijden meester Eric gauw!' zegt hij dapper, maar het volgende ogenblik krabt hij zich beteuterd de kale schedel. 'Mij niet weten, waar eiland van groot rover,' jammert hij. 'Maar kun je je niet herinneren, waarheen het schip van de zeerover ging na de overval?' 'Ah... schip gaan niet verder langs kust, gaan recht in zee!' Dat is genoeg voor de ervaren Svitjold. Kort geeft hij zijn bevelen en met nieuwe hoop in het hart koersen zij naar de open zee. Naast Svitjold staat de dwerg op het voorschip. Zijn kleine oogjes turen onafgebroken langs de horizon en als hij na enkele dagen varen eindelijk een smalle strook land aan de horizon ziet oprijzen, slaakt hij een opgewonden kreet. 'Daar... dáár Pum Pum vandaan gekomen,' prevelt hij trots. 'Wij varen daarheen en vinden meester Eric...!'

'Uit de kust blijven!' beveelt Svitjold de roerganger. 'Die daar op het land mogen ons niet zien.' 'O, maar dít zijn niet eiland, waar meester koning gevangen is,' zegt Pum Pum. 'Eiland waar koning Eric zitten is vérder weg, langs deze eiland, dan zo,' gebaart hij met zijn handen. 'Zou jij de weg daar naar toe kunnen vinden?' vraagt Svitjold aan de dwerg. Deze knikt heftig. 'Pum Pum nu heel goed van weg weten,' antwoordt hij gewichtig. 'Goed,' zegt Svitjold, 'dan gaan we nu terug naar de open zee en wachten de nacht af. Daarna wijs jij ons de weg naar het eiland.' Als de strook land geheel uit het gezicht verdwenen is, blijven zij in afwachting van het invallen der duisternis rondkruisen. De spanning aan boord stijgt. De tijd van werkeloosheid is voorbij! Zelden hebben de mannen zo naar de avond verlangd. Eindelijk begint het te schemeren. Roerloos staat Svitjold op de achtersteven te wachten. Dan, als hij het donker genoeg vindt om de tocht te wagen, geeft hij enkele fluisterende bevelen aan de roerganger. Langzaam zeilt de Drakkar terug naar het land dat zij overdag zagen. Een eindweegs uit de kust geeft Svitjold het bevel het zeil te reven en het anker uit te gooien. 'Wij gaan eerst dit eiland verkennen,' zegt hij en hij gaat met twee krijgers en Pum Pum in het roeibootje. De riemen zijn met lappen omwikkeld en geluidloos naderen zij de kust. Svitjold tuurt gespannen in de duisternis; er is echter geen levende ziel op het strand te bekennen. Zij volgen de kust een eindweegs tot zij een diepe, door struiken beschutte inham vinden. Hier gaat Svitjold met Pum Pum aan land. 'Roei terug,' zegt hij gedempt tot de mannen. 'Breng het schip in deze baai! En laat de mannen vooral geen leven maken! Indien wij ontijdig ontdekt worden, valt ons plan in duigen!' De mannen roeien weg en Svitjold verkent met Pum Pum nu het eiland. Blijkbaar is het onbewoond, zij bereiken althans de andere zijde zonder enig teken van de aanwezigheid van mensen gezien te hebben. Daar blijven zij staan en trachten de duisternis te doorboren. In de verte tekent zich, heel flauw, een vormloze, donkere massa af in zee. Opgewonden trekt Pum Pum Svitjold aan zijn mouw: 'Dát zijn de eiland waar meester-koning Eric en Erwin gevangen zijn,' fluistert hij.

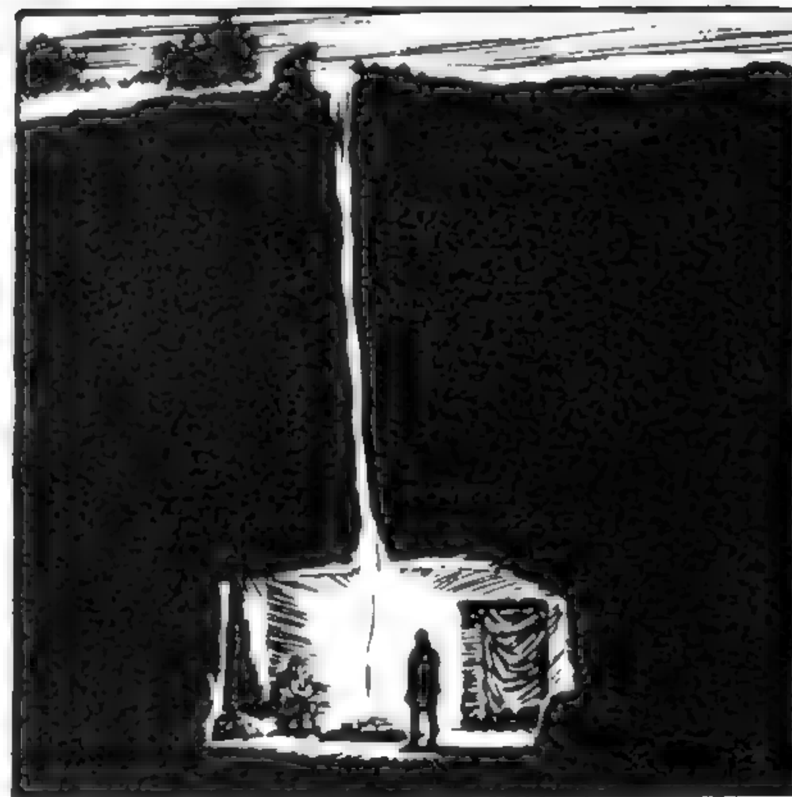
Tevreden aanvaardt Svitjold met Pum Pum de terugtocht. Intussen hebben zijn mannen de Drakkar in de baai voor anker gelegd. De mast is neergehaald en het hele schip met groen en takken verstopt. Svitjold vertelt de troep nu wat hij van plan is. 'Ik ga met Pum Pum het eiland waar koning Eric gevangen zit, verkennen,' zegt hij. 'Als de bende klein is, kom ik terug en vallen wij bij het aanbreken van de dageraad aan. Als de bende te sterk blijkt om onmiddellijk in te grijpen, zal ik onderzoeken of er een manier is om de koning, Erwin en het kind eerst te bevrijden!' Hij haalt diep adem en kijkt de kring der mannen rond. 'Wat ik nu ga zeggen is zeer belangrijk! Luister dus goed. Er wordt hier geen vuur gemaakt. Zijn wij na drie dagen en nachten nog niet terug, ga dan naar Noorwegen en haal de vloot! Ik hoop echter dat dit niet nodig zal zijn. Tot ziens!' Met Pum Pum stapt hij in het roeibootje en weldra heeft de duisternis hen opgeslokt. Svitjold hanteert de riemen terwijl de dwerg uitkijkt. Als zij aan de andere zijde van het eiland zijn gekomen, waarschuwt de kleine man fluisterend: 'Heer Svitjold! Daar is het eiland waar wij moeten gaan; is nu duidelijk te zien.' Svitjold laat de riemen rusten en kijkt om. Voor hen ligt een uitgestrekte watervlakte te glinsteren in het koude, bleke licht van de maan. Dankzij de eilanden is hier weinig golfslag. In de verte tekenen de vormen van het eiland zich duidelijk af in het maanlicht. Dan schuilt de maan weg achter duistere wolken. Het gevaarlijkste deel van de tocht ligt nu voor hen: de oversteek. Als zij nu vanaf het eiland worden opgemerkt, is alles mislukt. Van tijd tot tijd werpt de maan haar verraderlijke stralen door een gat in het wolkendek; telkens als zij weer schuil gaat, ademt Svitjold verlicht op. Eindelijk bereiken zij de lage oever van het eiland. Roerloos blijven zij enige tijd wachten, scherp luisterend en turend. Als alles veilig lijkt stappen zij aan land op de moerassige bodem. Nu nog de riemen bergen en de tocht kan beginnen...

Op hun hoede doorkruisen Svitjold en Pum Pum het land. Als de maan van tijd tot tijd de omgeving verlicht, zoeken zij dekking achter de groepjes lage bomen en struiken, die hier en daar verspreid staan. Zodra het weer donker is, vervolgen zij hun weg, tot zij voor een loodrechte krijtwand staan. Zij volgen deze naar rechts, in de hoop dat ergens een pad naar boven leidt. Weinige schreden verder vinden zij inderdaad een brede geul, die de rotswand onderbreekt en glooiend naar boven loopt. Hier klauteren zij tegenop, hun voeten voorzichtig neerzettend om te voorkomen dat de talrijke stenen en gruis dat het aflopende regenwater in de loop der tijden hier verzameld heeft, naar beneden zal rollen. Zij komen uit op een smalle, vlakke strook, begroeid met kort, scherp gras, en doornige struiken. Vandaar uit kunnen zij de andere zijde van het eiland overzien. Vóór hen ligt een komvormig dal, omsloten door de krijtrots waarop zij staan en – aan de andere zijde – uitmondend in een baai. 'Er liggen vijf schepen in de baai, dat wil zeggen, dat er ongeveer tweehonderd mannen op het eiland kunnen zijn,' fluistert Svitjold tot Pum Pum. Deze wijst naar links; daar branden vuren, waaromheen een groot aantal mannen verzameld is. 'Zij zijn ver in de meerderheid,' fluistert Svitjold in Pum Pums oor. 'Wij moeten...' Hij breekt midden in de zin af en blijft roerloos staan. Pum Pum spert zijn ogen wijd open in wilde angst en klemt zich aan hem vast, want spookachtig klinkt, vlak bij hen, een geluid dat Svitjold maar al te goed kent... Het huilen van een kind! Even later horen zij, heel duidelijk, een zware, schorre mannenstem, die zegt: 'Nou, nou, stil maar! Als het losgeld binnen is, mag je weer met je pappie mee, hoor!'

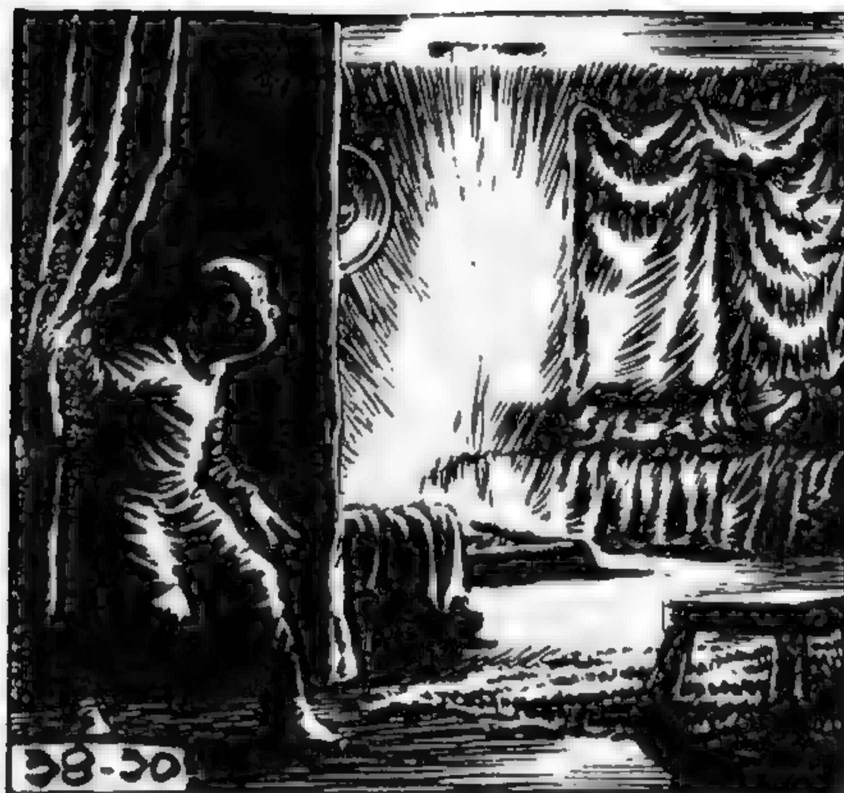
Verstijfd van schrik, met ingehouden adem, blijven Svitjold en Pum Pum een tijdlang doodstil zitten. Dan kijken zij voorzichtig rond; wáár kwam dat geluid vandaan? Het raadsel is spoedig opgelost; vlakbij ontdekt Pum Pum een rond gat in de grond, waar het geheimzinnige geluid uitkomt; waarschijnlijk een stookgat dat in verbinding staat met een in de krijtrots uitgehouwen kamer. Geruisloos kruipen zij er naar toe en luisteren gespannen.
Zonder te vermoeden dat er vreemde luistervinken boven zijn hoofd zijn zit Ragnar, de hoofdman der piraten, in zijn rotshol met onhandige vingers de kleine Hrulf te voeren. Het uit dierenvellen bestaande gordijn, dat de ingang afsluit, wordt opzij geschoven en een haveloos geklede maar voortreffelijk bewapende man treedt binnen. Als hij Ragnar daar zo bezig ziet, grijnst hij breed. 'Ha, ben je kindermeid geworden? 'n Mooi baantje voor Ragnar de Rode, zeg!' Met een grauw springt Ragnar op en kijkt de ander dreigend aan. 'Bedaar!' zegt de ander haastig. 'Het was maar een grapje, hoor... Maar de kleine is 't wel waard,' laat hij er verzoenend op volgen. 'Dat zou ik ook denken,' gromt Ragnar. Hij zwijgt een poos en zegt dan nadenkend: 'Ik denk, dat we de boodschappers die wij uitgestuurd hebben om het losgeld te eisen, nu wel binnenkort verwachten kunnen.' 'Hm!' antwoordt de ander. 'Dan wordt het tijd...' Door het stookgat valt een brok steen kletterend op de grond. Geschrokken kijken de mannen naar boven. 'Wa's dat?' stottert Ragnar. 'Waarschijnlijk een rat,' gromt de ander schouderophalend. 'Het barst hier van de ratten. Ik zei, dan wordt het tijd om wachtposten uit te zetten.' 'Zo is het,' bromt Ragnar. 'Ik ga de ronde doen en naar de andere gevangenen kijken.' Hij schuift het gordijn terzijde en stapt naar buiten, gevolgd door de andere man. Zwijgend lopen zij enkele passen als Ragnar plotseling stilstaat en onzeker om zich heen kijkt. ''t Is vreemd,' mompelt hij. 'Ik dacht dat ik iemand hoorde lopen. Heb jij niets gemerkt?'

Ragnar kijkt wantrouwend om zich heen. Er is echter niemand in de buurt. 'Verbeelding,' zegt zijn metgezel ongeduldig. 'Ik heb niets gehoord en trouwens, wie zou het kunnen zijn? Je denkt toch niet, dat onze eigen mensen ons bespieden?' 'Nee, het kan ook niets zijn,' antwoordt Ragnar aarzelend. 'En toch had ik even de indruk, dat er iets of iemand was...' Hij schudt zijn schouders als om de gedachte van zich af te zetten. Zonder te spreken lopen de mannen door, tot zij bij de verblijfplaats van de gevangenen komen. De cellen zijn, evenals het verblijf van Ragnar, in de krijtrots uitgehouwen. Kleine vierkante gaten in de wand zorgen voor licht en lucht. Voor de eerste opening blijven zij staan. 'Hoe gaat het?' roept Ragnar niet onvriendelijk naar binnen. Eric en Erwin kijken hem somber aan, zonder te antwoorden. 'Het spijt me voor dit ongemak,' vervolgt hij. 'Maar ik denk dat 't niet lang meer duurt. Mijn boodschappers zullen wel gauw terug zijn met het losgeld.' Voor het andere gat in de muur staat de magere kinderrover. 'Heb je nog wat te vragen, vrind Sörli – of hoe je heten mag?' zegt Ragnar nors. 'Voor het ogenblik niet,' antwoordt deze langzaam, terwijl hij hem met ogen vol haat aankijkt. 'Later misschien!' voegt hij er dreigend aan toe. 'Zo,' bromt Ragnar, op de grond spuwend en hij loopt door zonder de man nog een blik waardig te keuren. 'Wijs de mannen aan die de wacht moeten betrekken en laat ze bij mij komen,' draagt hij zijn metgezel op. Deze knikt en komt even later terug met een aantal woest uitziende kerels. 'Betrek de wacht aan weerszijden van de baai!' beveelt Ragnar. 'Zodra je een schip ziet, waarschuw me dan! En zeg de anderen dat de vuren moeten blijven branden!' De mannen verdwijnen in het duister. Ragnar en zijn metgezel voegen zich bij de krijgers om het vuur. Vanuit de struiken hebben twee ogen in een bol hoofd alles nauwlettend gadegeslagen. Als Ragnar en zijn mannen geheel uit het gezicht verdwenen zijn, maakt zich een kleine gestalte los van de schaduwen en holt, zo snel zijn kromme benen hem dragen kunnen, de rotswoning van Ragnar binnen.

Voorzichtig schuift Pum Pum het gordijn een weinig terzijde en tuurt naar binnen. De ruimte wordt zwak verlicht door een walmende toorts; het kind ligt op een robbenvel te slapen. De dwerg springt snel naar binnen en bukt zich over het slapende wicht. 'Pum Pum gaan nu kleine Hrulf wegnemen,' zegt hij. 'Ohohohoho, grote boze rover zullen schrikken, als zien, dat kind weg!' Hij slaat zorgvuldig het vel om de kleine heen en heurt het op. 'Is veel boel zwaar voor kleine man,' steunt hij en strompelt naar buiten. Voor de rotswoning blijft hij een ogenblik staan en kijkt naar de mannen, die in de verte bij het vuur vis aan het roosteren zijn. De wind voert de geur in zijn neusgaten. 'Pum Pum lusten ook wel vis,' mompelt hij klagelijk. 'Pum Pum hónger!' Begerig snuift hij de lucht op, werpt nog een laatste verlangende blik naar het tafereel bij 't vuur en haast zich dan weg door de struiken. Zo goed en zo kwaad als het gaat met het kind in zijn armen werkt hij zich tegen de helling op naar boven, tot hij tenslotte hijgend bij Svitjold aankomt. Met een zucht legt hij het bundeltje neer en zegt dan: 'Pum Pum wil teruggaan en meester Eric en Erwin bevrijden, maar éérst even rusten!' 'Ik weet niet, of het nog zin heeft,' zegt Svitjold somber. 'Kijk!' Hij wijst naar de zee. 'Daar komen de schepen van Ranrike, we kunnen niet meer weg. De terugtocht is voor ons afgesneden.'

'O,' zegt Pum Pum bedremmeld. 'Wat wij nu doen als niet kunnen weg?' 'Het ziet er niet zo best voor ons uit,' bromt Svitjold. 'Vooral niet als zij merken, dat het kind weg is. Die lui van Ranrike zijn hier gekomen om het kind te halen. De rovers hopen er een behoorlijke losprijs voor te krijgen. Wij hebben het kind maar wij kunnen niet van het eiland af, want zie!' Hij wijst naar de schepen. 'Ze omsingelen het eiland! En de dag begint al aan te breken!' 'Moeten nu kleine Hrulf weer terug?' vraagt de dwerg terneergeslagen. 'Terug?' roept Svitjold verontwaardigd uit. 'Dát nooit! Ik laat mij net zo lief in stukken scheuren! Nee,' vervolgt hij. 'Ik zal proberen het kind aan de andere kant van het eiland te verstoppen.' Zwijgend volgen zij enige tijd de bewegingen der schepen. 'Kijk!' wijst de dwerg. 'Mannen van schip roeien aan land.' 'Dat zijn natuurlijk de onderhandelaars!' verklaart Svitjold somber. 'Hohoho!' roept Pum Pum opgewonden. 'Alle rovers nu op het strand verzamelen. Nu Pum Pum maken meester Eric en Erwin vrij zonder dat hij gemerken worden!' 'Hm,' bromt Svitjold. 'Doe maar. Misschien weet Eric wat te bedenken voor deze toestand. IK zie het niet meer...' De dwerg heeft zich al uit de voeten gemaakt en laat zich snel van de helling afglijden. Met een bons komt hij op de begane grond terecht en glipt om de rotswand heen...

Met bonzend hart blijft het moedige kereltje staan en kijkt naar de plaats waar hij Ragnar met de gevangenen heeft zien spreken. 'Als boze mannen maar niet ómkijken,' mompelt hij angstig. 'Dan zij Pum Pum zien.' Besluiteloos kijkt hij naar de baai waar de rovers druk met de mannen van Ranrike aan het onderhandelen zijn; dan weer naar de kerker waar de Noorman en zijn zoon gevangen zitten. 'Altijd als grote wijze mensen gevangen, klein Pum Pum moeten helpen. En als grote mensen weer vrij, zij alles vergeten, kloppen kleine man op hoofd en zeggen: Ga maar spelen, grote mensen moeten beraadslagen! Maar nú Pum Pum zullen laten zien, dat hij veel verstandiger zijn dan wijze mensen!' Behoedzaam sluipt hij langs de wand naar de deur van de kerker. Hij legt zijn oor tegen het hout en tikt met zijn vingers: 'Meester Eric! Meester Eric! Hier zijn ik; Pum Pum!' Hij luistert; aan de andere kant wordt brommerig een onverstaanbaar antwoord gegeven. Zijn gezicht klaart op: 'Meester Eric zijn wakker; hebben Pum Pum gehoord,' mompelt hij tevreden. Met inspanning van al zijn krachten schuift hij de zware, roestige grendel opzij en opent de deur: 'Meester Eric!' roept hij. Er volgt geen antwoord. Hij voelt zich opeens ongerust: er moet iets niet in orde zijn. 'Meester Eric!' herhaalt hij dringend en angstig. 'Hier zijn...' De deur schiet opeens wijd open. Grote handen grijpen de dwerg beet, sleuren hem naar binnen...

'Wel, wel, wie hebben we daar? De dwerg van de Noorman!' zegt een metaalachtige stem. Te laat bemerkt Pum Pum dat hij een vreselijke vergissing heeft gemaakt; inplaats van de deur van Erics kerker heeft hij die van de kinderrover opengemaakt! Verlamd van schrik staart hij in het grijnzende gezicht van de hoofdman. 'Dat is aardig van je; dat je mij er uit laat zoeken!' vervolgt Sörli spottend. 'En jij weet tenminste hoe het hoort ook, want men gaat niet midden in de nacht bij een koning op bezoek, nietwaar? En omdat de nachtrust van heer Eric mij zeer ter harte gaat, zal ik je nu moeten binden. Je mocht het eens in je hoofd halen om lawaai te maken als ik weg ben!' Nadat hij het arme kereltje een prop in de mond gestopt heeft en geboeid, verlaat Sörli de cel, de deur zorgvuldig achter zich sluitend. 'Ziezo,' mompelt hij tevreden, 'dat is een onverwachte meevaller. En nu moet ik zo snel mogelijk het kind zien te vinden.' Hij gluurt even naar de hoogoplaaiende vuren in de verte en de mannen die er om heen staan; sluipt dan geruisloos naar de rotswoning van Ragnar. Gespannen luistert hij even bij de berenhuid, die het hol afsluit, gluurt voorzichtig door een kier en glipt naar binnen. Het halfgedoofde houtvuur verspreidt een weifelend licht; niet veel, maar genoeg voor Sörli om te zien dat het kind daar niet is... Teleurgesteld kijkt hij nogmaals rond of hij soms iets over het hoofd gezien heeft, wendt zich dan om, teneinde de kamer te verlaten. En dan ontmoeten zijn ogen iets, dat hem ontzet achteruit doet deinzen... want in de deuropening staat, hoogopgericht, RAGNAR!

Zwaar ademend kijkt de hoofdman der zeerovers Sörli met half toegeknepen ogen aan. 'Jij, jij...' gromt hij en doet een stap naar voren. 'Wat doe jij hier?' brult hij dan woedend. 'Hoe kom jij uit je cel?' Ik moet tijd winnen, denkt Sörli. Hij heeft gezien dat tegen de achterwand wapens hangen; zwaarden, schilden: de buit die Ragnar op zijn rooftochten heeft verzameld... Terwijl hij de roverhoofdman geen ogenblik uit het oog verliest, schuift hij voetje voor voetje achteruit, onderwijl druk pratend. 'Och,' zegt hij. 'Je zult wel begrijpen dat ik mij – als vader – ongerust maakte over mijn kind.' Ik moet hem nog even aan de praat zien te houden, denkt hij onderwijl koortsachtig. Nog enkele schreden is hij verwijderd van de wand, waaraan de wapens hangen; hij ziet zijdelings reeds het beslag van een zwaardschede glinsteren. 'Jij leugenaar!' sist Ragnar. 'Jij bent de vader niet van dat kind! Je eigen mannen hebben het mij zoëven verteld!' Hij kijkt snel naar de rustbank, waarop hij het kind had neergelegd, vroeger op de avond, en ziet dat het er niet meer is! Ontzet kijkt hij om zich heen, of het soms op een andere plaats ligt... Dit is het ogenblik waarop Sörli gewacht heeft. Nu, denkt hij, doet een sprong naar de wand en grist er een zwaard af, er in de haast de andere wapens, die aan dezelfde kram hangen afstotend. 'Ha!' lacht hij satanisch, terwijl hij het zwaard uit de schede rukt. 'Nu heb ik een paar vragen te stellen!'

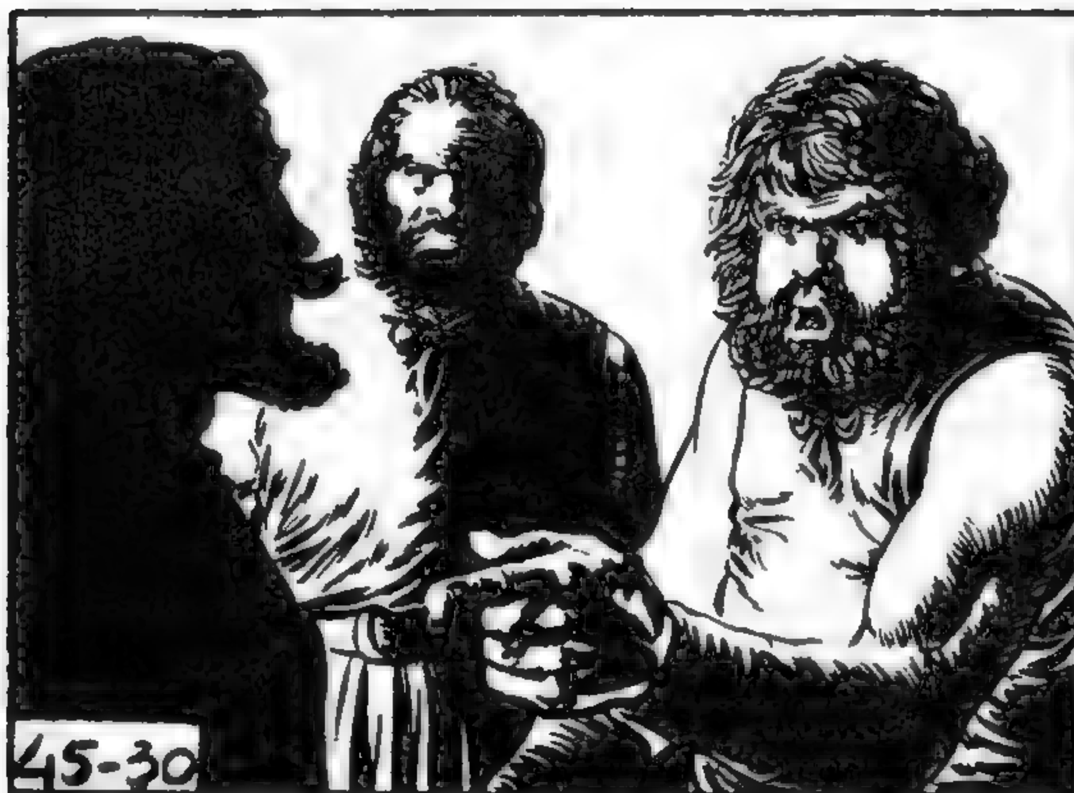

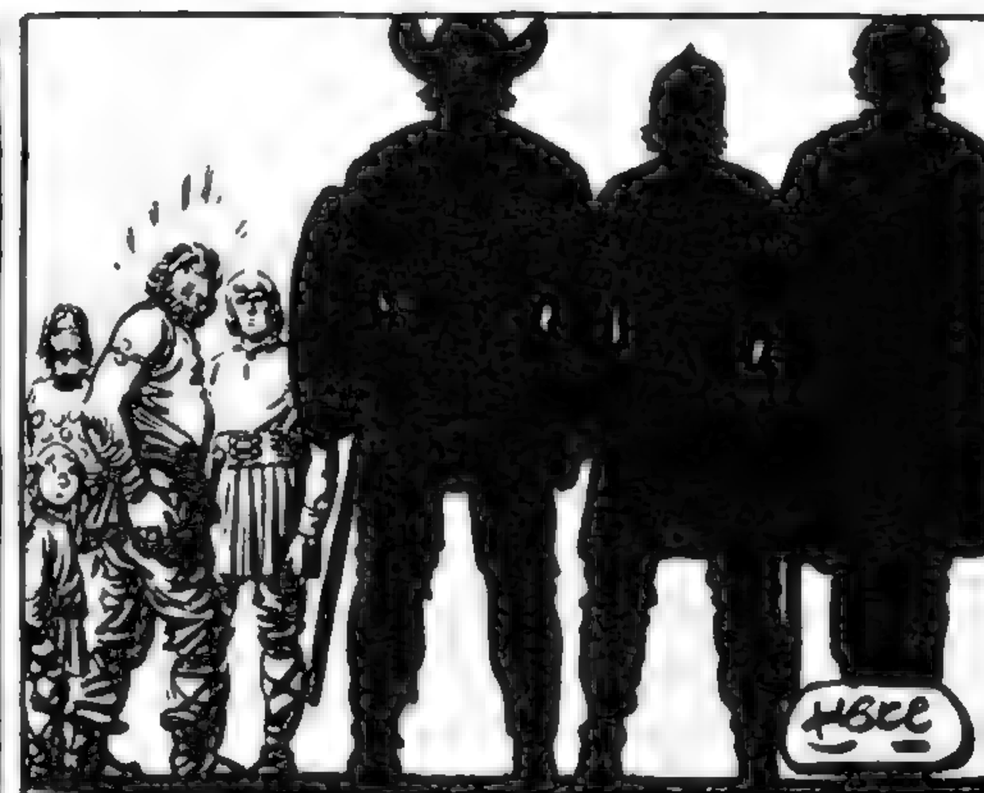
'Waar is het kind?' bijt hij Ragnar toe, terwijl hij met het zwaard in de hand dreigend op hem toetreedt. 'Bedrieger!' gromt deze woest. 'Vraag jij dat mij?' Hij springt achteruit en trekt zijn zwaard. 'Ik zal je je streken voorgoed afleren!' Onstuimig valt hij aan. Sörli pareert en doet een tegenaanval. Een tijdlang wordt er niets gehoord dan de zware ademhaling der twee mannen en het ketsen van staal op staal. Sörli is in zijn tijd een bekwaam zwaardvechter geweest maar Ragnar is onbetwist zijn meerdere en centimeter na centimeter dringt deze hem achteruit in de richting van de deur... 'Bereid je voor om te sterven,' sist hij Sörli toe. 'Laffe kinderrovers spaar ik niet!' 'Ha!' hijgt Sörli. 'Je kúnt mij niet doden. Als ik dood ben, krijg je geen losgeld voor mij.' 't Is waar, denkt Ragnar en aarzelt even. Ik moet hem niet doden. Ik zal hem alleen ontwapenen. Die korte aarzeling wordt hem noodlottig, want met volle kracht slingert Sörli hem de zwaardschede, die hij nog steeds in de linkerhand hield in het gelaat. De man wankelt achteruit, het zwaard glipt hem uit de hand... Met opgeheven zwaard treedt Sörli op hem toe. 'Zo! En nu het kind! Zeg op, wáár is het kind! Ik geef je drie tellen om te zeggen waar je het verstopt hebt!' Radeloos kijkt de nu weerloze Ragnar om zich heen en ziet dan iets achter zijn tegenstander dat zijn ogen even doet opglimmen... 'Toen ik hier wegging was het kind er nog,' zegt hij langzaam. 'Jijzelf moet het weggestopt hebben!' 'Ik heb je gewaarschuwd,' sist Sörli woedend en heft zijn zwaard op om toe te slaan. Dan klemt zich een stalen vuist om zijn pols en trekt hem achteruit.

Terwijl Svitjold Sörli's arm achteruit rukt, draait hij deze zodanig om, dat de man een kreet van pijn slaakt en zijn zwaard laat vallen. Dan treft hem een dreunende vuistslag... hij tuimelt achteruit en zijgt ineen tegen de wand... 'Dat was maar net op tijd,' zegt Svitjold, de van verbazing sprakeloze Ragnar aanziende. 'Was ik iets later gekomen, dan had de lafaard je naar de andere wereld geholpen, want je weet inderdaad niet waar het kind is.' Hij wacht een ogenblik en voegt er dan aan toe: 'Dat kind heb IK namelijk!' Ragnar knippert verbouwereerd met de ogen en hapt naar adem, terwijl hij langzaam rood wordt. 'Z-zeg eens...' grauwt hij. 'Wat... Dat is... Hoe – hoe kom jij hier? Enne... durf jij, ik zeg: durf jij te b-b-beweren dat jij... mijn kind... eh... dat kind hebt? Hè??' Hij graait naar de plaats waar zijn zwaard behoort te zitten en laat een getergd gebrul horen, als hij in 't niet grijpt. 'Kalm aan even,' gebaart Svitjold. 'Ik kan alles uitleggen, maar zeg mij eerst waar Pum Pum de dwerg zit!' 'Wat nou nog? Pum Pum?' stottert Ragnar. 'Ik ken n-niemand die zo heet-en-ik-heb-geen-dwerg-gezien.' 'Maar koning Eric en zijn zoon Erwin heb je toch wél gezien,' bijt Svitjold de man sarcastisch toe. 'Of ben je dat óók vergeten?' 'Wie ben jij voor de donder?' buldert de zeerover. 'En wie geeft je het recht me vragen te stellen?' 'Ik ben de raadsman van koning Eric. Aan het feit dat ik zoeven je leven redde, meen ik wel enige rechten te kunnen ontlenen.' 'Goed,' bromt Ragnar. 'Maar wat wil je eigenlijk?' Svitjold vertelt bedaard dat hij gekomen is om Eric, Erwin en het kind te halen. 'Het kind? Waar is dat kind dan?' stuift het bendehoofd op. 'Het is een boel waard!' 'Maak je niet druk,' zegt Svitjold. 'WIJ zullen het losgeld betalen.' Ragnar kijkt Svitjold wantrouwig aan en schudt het hoofd. 'Je vergist je een beetje in mij,' zegt hij. 'De onderhandelaars van Ranrike deden mij hetzelfde voorstel ten aanzien van Eric en zijn zoon! Maar met dergelijke zaken laat ik mij niet in, hoor!' besluit hij woedend. Geduldig legt Svitjold nu uit, hoe de zaak werkelijk in elkaar zit. Geboeid luistert Ragnar naar het verhaal, nu en dan een vraag stellend. Als Svitjold is uitgesproken, knikt hij en zegt: 'Ik geloof je, vreemdeling, maar...' Van de grond klinkt opeens het scherpe, raspende geluid van Sörli's stem. 'Luister niet naar hem. Het zijn allemaal leugens. Dat kind behoort ons toe en als je het niet goedschiks geeft, zullen de krijgers van Ranrike je eiland platbranden.'

'Zwijg!' brult Ragnar Sörli toe. 'De enige die hier tot nog toe leugens verteld heeft, ben jij! Zwijg dus, want ik ben je praatjes moe!' Hij wendt zich weer tot Svitjold. 'Je verhaal klinkt goed, maar hoe kan ik weten, of alles wat je zegt waar is?' 'Heel eenvoudig,' antwoordt deze. 'Laat koning Eric ook de geschiedenis van het kind vertellen, dan merk je wel dat onze verhalen overeenstemmen.' Ragnar denkt enige tijd na. Het voorstel lijkt hem redelijk, maar als hij naar Sörli kijkt, aarzelt hij. Svitjold, die zijn gedachte begrepen heeft, stelt hem echter gerust. 'Je moet je niet bezorgd maken, dat deze man zal ontsnappen, terwijl jij heer Eric haalt,' zegt hij grimmig. 'Ik heb er tenminste evenveel belang bij dat hij hier blijft als jij.' 'In orde, ik zal koning Eric hier halen,' besluit Ragnar en vraagt dan: 'Hoe heet je?' 'Svitjold,' is het antwoord. De hoofdman knikt, verlaat het vertrek en begeeft zich haastig naar de kerkers. 'Hé!' roept hij door het gat in de wand, 'ken je een man die Svitjold heet?' Verbaasd springt Eric over eind. 'Svitjold, mijn vriend en raadsman,' roept hij uit. 'Natuurlijk ken ik hem! Is hij hier?' vraagt hij dan gespannen. 'Ja,' antwoordt Ragnar. 'Hij is hier. Ik zal je naar hem toe brengen, als je mij je erewoord geeft dat je er niet vandoor probeert te gaan!' Eric belooft dat. Ragnar opent nu de deur en brengt hem naar zijn vertrek. Verheugd en zwijgend drukken de Noorman en Svitjold elkaar de hand, maar Ragnar treedt tussenbeiden en verzoekt Eric hem te vertellen, wat de geschiedenis van het kind is. Deze kijkt even bevreemd, maar als Svitjold hem toeknikt, begint hij te vertellen. Zonder hem te onderbreken luistert de piratenhoofdman en als de Noorman zijn verhaal verteld heeft, knikt Ragnar instemmend. Onderwijl houdt Svitjold scherp Sörli in het oog. Deze staat zich aanvankelijk te verbijten van woede, maar ineens verandert zijn gelaatsuitdrukking en kijkt hij gespannen naar de deuropening. Op ditzelfde ogenblik wordt het gordijn terzijde geschoven. Om Sörli's mond plooit zich een brede triomfantelijke lach, want in de ingang staan drie mannen van Ranrike...

'Wat moeten jullie hier?' bijt Ragnar de mannen toe. Een van de Ranrikers treedt naar voren en kijkt de zeeroverhoofdman brutaal aan. 'Wij komen horen wat je beslist hebt,' zegt hij. 'Ons geduld raakt op!' Er ligt een verborgen dreiging in zijn stem, die de licht ontvlambare Ragnar tot het uiterste drijft. 'Dat zal ik je gauw vertellen!' gromt hij woest. 'Jij denkt zeker dat ik voor elk smerig zaakje te vinden ben. Ik heb je daarstraks al gezegd, dat ik niet van plan ben koning Eric en zijn zoon aan je uit te leveren en het kind krijg je ook niet; want ik weet nu waarom je het wilt hebben!' Uitdagend kijkt hij de man aan en laat er dan op volgen: 'Een kind hoort bij zijn moeder en dáár gaat het naar toe!' Hij wijst naar Sörli: 'Deze kerel mag je meenemen, als je er tenminste voor betaalt! Dubbel losgeld voor hem, ook het geld dat voor het kind bestemd was!' De man beraadslaagt even fluisterend met zijn kornuiten, haalt dan een buidel tevoorschijn en werpt hem Ragnar voor de voeten. De hoofdman raapt de buidel op, onderzoekt de inhoud en knikt. 'Het is goed,' zegt hij tot Sörli. 'Je kunt gaan!' en overmeesterd door drift brult hij: 'Er uit! Van mijn eiland af, of ik drijf je met mijn zwaard de zee in!' Dreigend slaat hij de hand aan zijn zwaard en doet een stap naar voren. Haastig verlaten de onderhandelaars het vertrek, Sörli als laatste met een van woede vertrokken gezicht. 'Je bent nog niet van ons af,' sist hij voor hij het gordijn laat vallen.

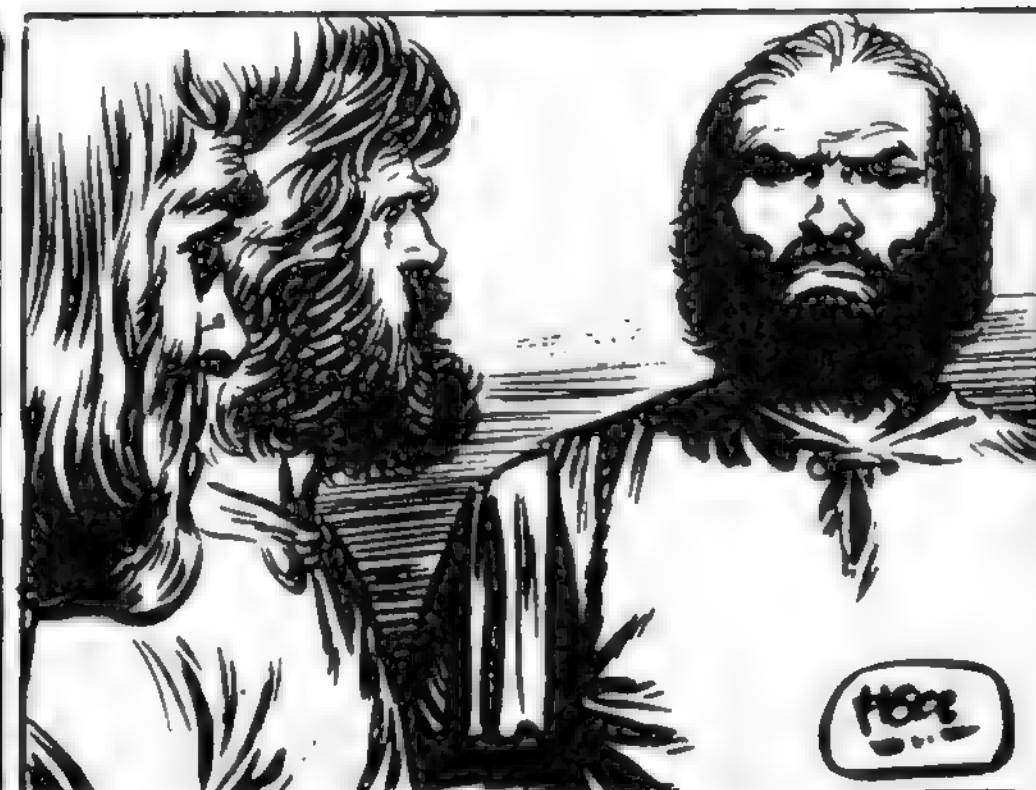

De drie mannen van Ranrike en Sörli begeven zich zwijgend naar de baai, stappen in hun boot en roeien terug naar het schip. Ragnar is zijn kwade bui van daarstraks vergeten en wuift ze vanaf het strand spottend na. 'Pas maar goed op dat vriendje van je. Hij is dúúr geweest!' Bulderend schalt zijn lach over het water en treft de mannen in de roeiboot als een zweepslag. 'Schurk! Schurk! Schavuit!' schreeuwt Sörli met overslaande stem. 'Ik krijg je nog wel te pakken! Je zult je loon nog krijgen...' Ragnar rinkelt monter met de buidel goudstukken, schudt ze uit op zijn hand en grijnst: 'Met dít loon ben ik ruimschoots tevreden! Die oude oplichter moest er eigenlijk trots op zijn dat hij nog zoveel wáárd is!' De uitbundigheid van Ragnar werkt aanstekelijk op Eric en zijn mensen, die het bootje vrolijk met de ogen volgen. 'Hoho,' giechelt Pum Pum. 'Boze man hebben kous op kop gekregen. Hij kind niet krijgen, maar wel veel boel geld kwijt!' Eric kan zijn lachen niet bedwingen als hij ziet hoe het koddige kereltje opgewonden om Erwin heen springt. Ook op Svitjolds gezicht verschijnt voor het eerst sinds lange tijd een zweem van een glimlach als hij tevreden denkt, hoezeer de situatie in hun voordeel verandert. In plaats van een vijand, hebben zij in Ragnar een vriend en bondgenoot gevonden! Maar Eric wordt spoedig weer ernstig en wendt zich met een frons tussen de wenkbrauwen tot Ragnar. 'Svitjold heeft mij zojuist verteld, dat je ook boodschappers naar Noorwegen hebt gezonden, om losgeld voor mij en mijn zoon te eisen,' zegt hij bezorgd. 'Als zij alweer op weg hierheen zijn, hetgeen niet uitgesloten is, lopen zij gevaar in handen van de vloot van Ranrike te vallen!'

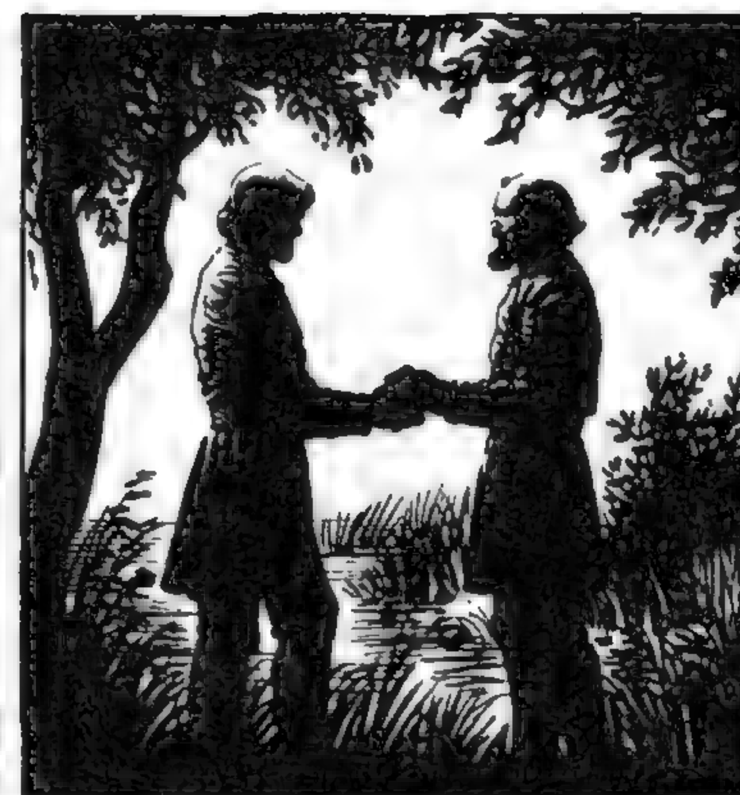

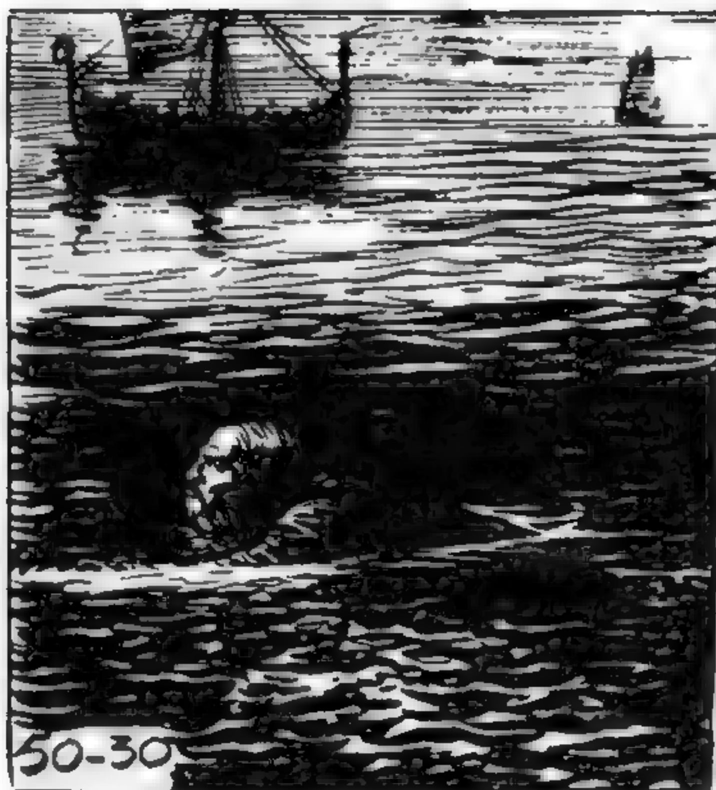

'Oh, maar... dat mag niet!' stottert de roodharige zeerover hevig verontrust. 'Al dat mooie geld... Dat moeten wij voorkomen!' Onstuimig rent hij het pad op, dat naar de rotspunt terzijde van de baai voert. De anderen volgen hem op afstand. Gespannen zoeken zij de horizon af, maar er is gelukkig geen schip te zien, behalve dan de schepen van Ranrike die het eiland omsingeld hebben... 'Wat denk je hiervan?' wendt Ragnar zich bezorgd tot Eric. Deze antwoordt niet onmiddellijk. 'Is er veel voedsel op het eiland aanwezig?' is zijn wedervraag. Ragnar schudt ontkennend het hoofd. 'Ten hoogste voor een paar dagen. Wij leven hoofdzakelijk van vis en de rest moeten wij van het vasteland halen.' Dan gaat hem opeens een licht op. 'Denk je dat ze van plan zijn ons uit te hongeren?' vraagt hij. Eric knikt. 'Dat is één mogelijkheid!' zegt hij ernstig. 'Een andere mogelijkheid is, dat zij de nacht afwachten en dan aanvallen. En intussen nadert het schip uit Noorwegen, met het losgeld,' mengt Svitjold zich nu in het gesprek. Het vooruitzicht dat het schip in handen van Ranrike zal vallen, schijnt hem bijzonder te verontrusten. Niet om het geld, dat interesseert hem weinig, maar wél omdat hij verwacht dat Godelinde, de moeder van het omstreden kind, aan boord zal zijn. 'Heb jij een plan, Svitjold?' vraagt Eric zijn raadsman hoopvol aanziende. 'Ik heb een plan,' antwoordt deze langzaam en wendt zich om. 'Zie je daarginds die streep land? Dat is het eiland waar ik mijn schip en mijn mannen heb achtergelaten. Zodra de nacht invalt, zal ik trachten er heen te zwemmen. Lukt mij dit, dan zal ik uitzeilen en proberen het geldschip op te vangen vóór het hier komt...'

Tevergeefs proberen Eric en Ragnar Svitjold ervan te overtuigen, dat het een onmogelijke onderneming is. 'Het is de enige kans,' zegt hij koppig. De mannen verlaten de uitkijkpost en dalen het pad weer af. Beneden aangekomen worden zij dadelijk omringd door mannen van Ragnar de Rode. Deze zet kort en duidelijk de toestand uiteen en geeft opdracht het eiland in staat van verdediging te brengen. Snel worden de bevelen uitgevoerd en weldra ziet men overal op de ringvormige krijtrots wachtposten opduiken. Intussen heeft Svitjold zich ongemerkt verwijderd en juist wil Eric hem gaan zoeken als hij hem in de verte ziet aankomen, met het kind in de armen. 'Ik draag de verantwoordelijkheid en de zorg voor het kind aan jou over, koning,' zegt hij. Ze brengen het wicht naar de rotswoning van Ragnar en leggen het daar op de rustbank neer. Pum Pum en Erwin blijven er bij om het te verzorgen. De avond valt en Eric en Svitjold bevinden zich aan de andere zijde van de krijtrots in het moeras. De Noorman loopt, in gedachten verzonken, achter zijn raadsman aan. Beiden zwijgen. Het geluid van modder, die zich bij elke stap aan hun voeten vastzuigt, is het enige, dat gehoord wordt. Sombere gedachten vervullen Eric. Een vreemd voorgevoel zegt hem dat hij zijn vriend niet zal weerzien... Als zij de grens van het moeras bereikt hebben, houden zij stil en drukken elkaar de hand. De Noorman kijkt Svitjold in de ogen en leest daar dezelfde heimelijke vrees die hem bezielt. Svitjold wendt het hoofd af, en stapt het water in. Aan de oever staart Eric onbeweeglijk de edelste vriend die hij ooit had, na... Slechts korte tijd kan hij hem met de ogen volgen... dan... niets meer... Tegen de nachtelijke hemel steken de zwarte silhouetten van de schepen van Ranrike dreigend af...

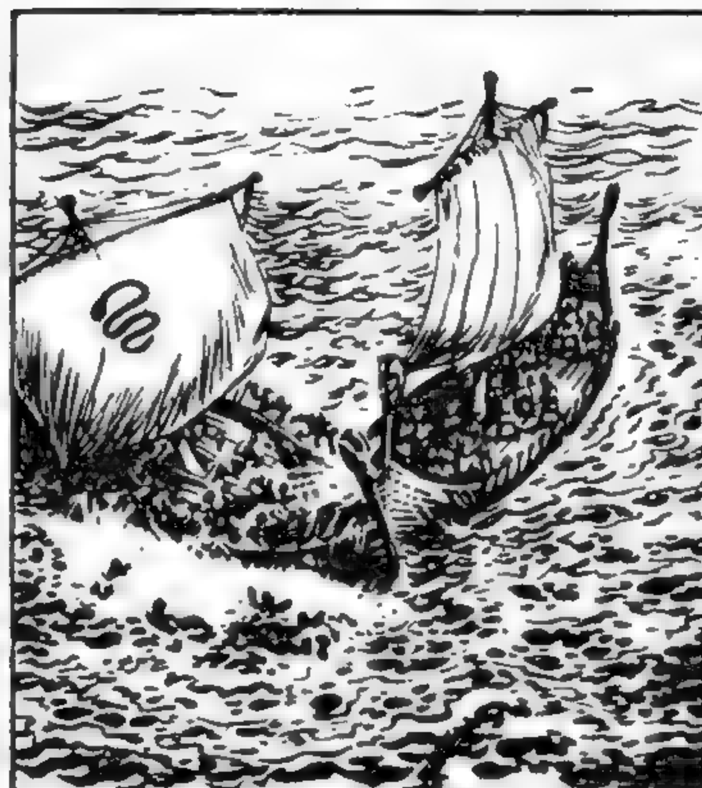
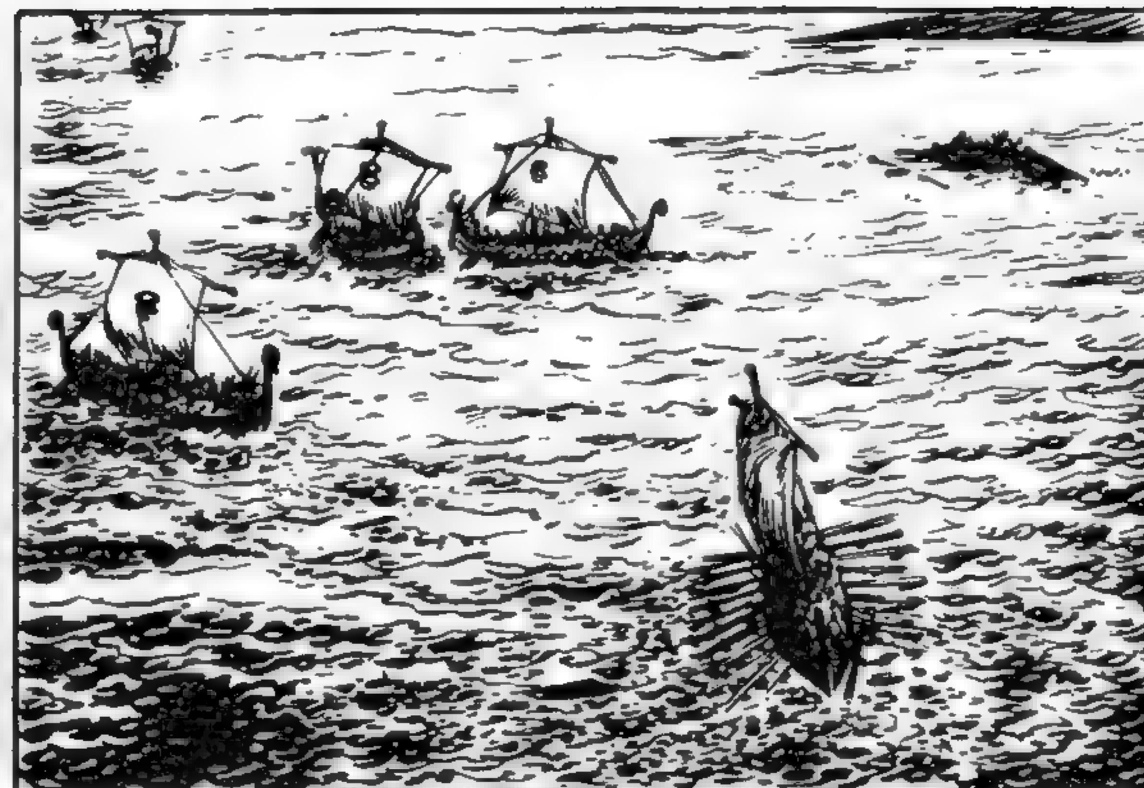

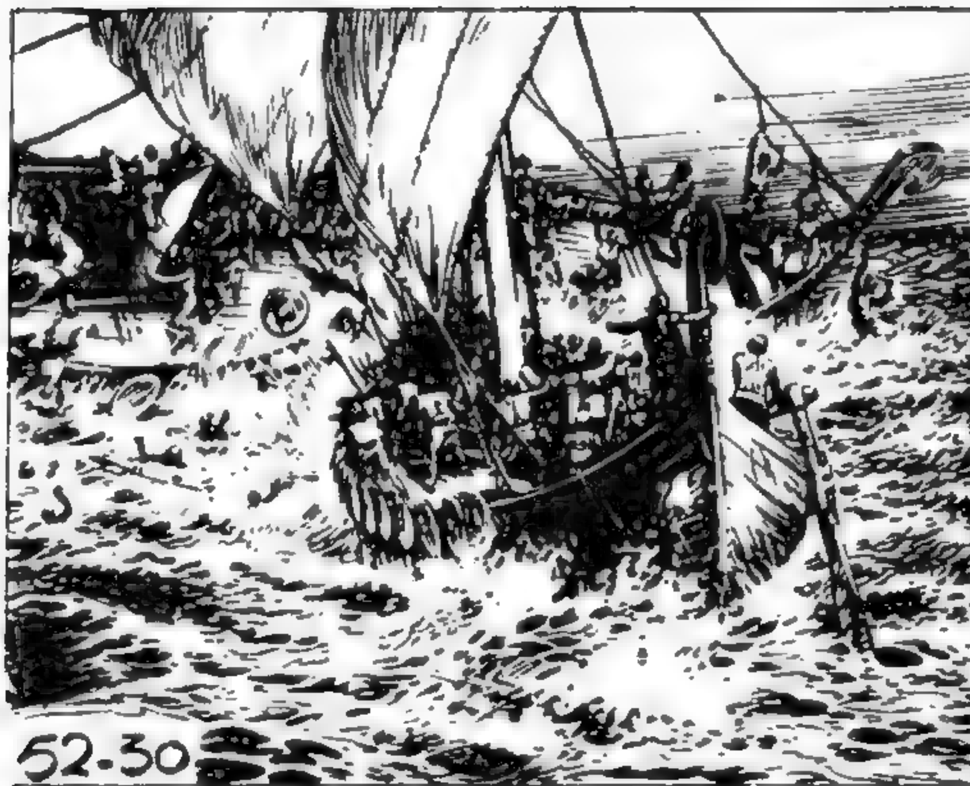

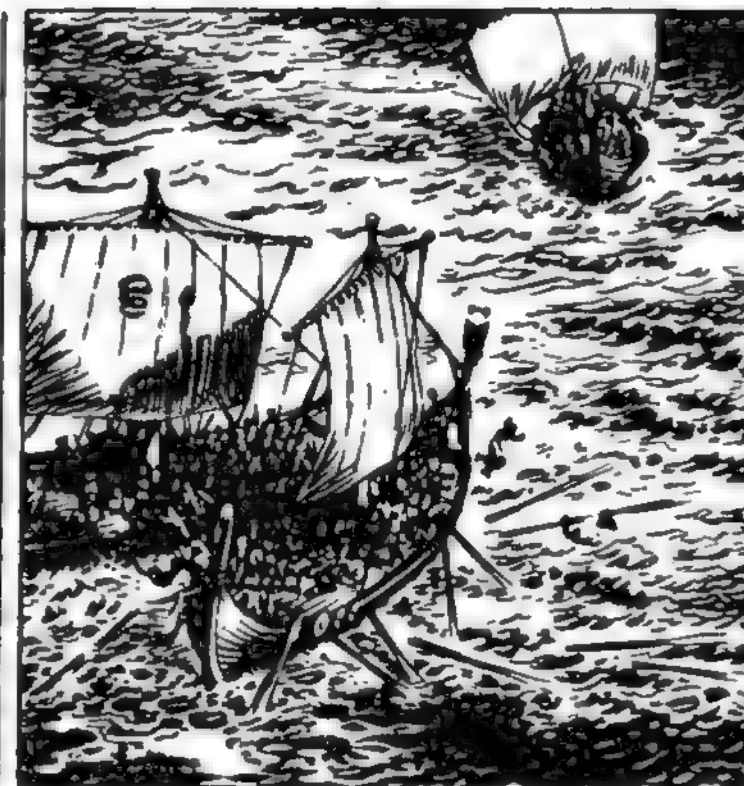
In de stille nacht zwemt Svitjold de binnenzee over. Zolang hij de schepen van Ranrike nog niet achter zich heeft, kan hij niet opschieten. Het gerucht van het plassende water zou de wachtposten op hem opmerkzaam maken. Hij zwemt dus voorzichtig met langzame, lange slagen, na elke slag volkomen uitdrijvend voor hij weer een slag maakt, tot hij eindelijk de zwarte vormen der boten niet meer voor zich ziet en sneller kan gaan zwemmen. Het is een lange tocht, die hij voor de boeg heeft; hij weet dat het menselijkerwijs gesproken vrijwel onmogelijk is... De uren verstrijken, hij voelt zijn krachten afnemen. Stotend gaat zijn ademhaling, zijn armen en benen zijn als lood zo zwaar en dreigen hem de diepte in te trekken... Het móet slagen, denkt hij grimmig en klemt de tanden opeen. De gedachte dat Godelinde zonder zijn tussenkomst waarschijnlijk in handen van haar aartsvijanden zal vallen, geeft hem bovenmenselijke kracht. Eindelijk bereikt hij toch het eiland. De branding werpt hem op het strand, waar hij een tijdlang uitgeput blijft liggen. Dan strompelt hij moeizaam landinwaarts. Zijn mannen slaan wantrouwend de naderende gestalte gade, tot zij zien wie het is. Verheugd verwelkomen zij hem. Ook zij hebben de schepen van Ranrike gezien en Svitjold vertelt hen nu in het kort hoe de toestand is. 'Wij zeilen ogenblikkelijk uit om het schip uit Noorwegen op te vangen!' Gehaast gaan de mannen aan het werk; de takken die het schip voor het oog verborgen, worden verwijderd, de mast opgezet en het zeil gehesen. Dan gaan ze aan boord en zeilt het schip statig de open zee in. Het daglicht is reeds aangebroken, als zij uit de nevelen in de verte een schip tevoorschijn zien komen, een schip, dat Svitjold herkent als een Drakkar van koning Eric... 'Wij zijn nog op tijd!' schreeuwt hij, zich omdraaiend, opgewonden tot zijn mannen. Hij heeft echter te vroeg gejuicht, want rechts van hem doemen nu drie schepen op, die eveneens op het Noorse schip afkomen, drie schepen van Ranrike...

Op zijn uitkijkpost ziet Ragnar het gebeuren. In de figuur met de donkere wapperende haren op de Drakkar heeft hij Svitjold herkend. Hij is er dus tóch in geslaagd het eiland te bereiken, denkt hij verbaasd en vol bewondering. Met spanning wacht hij af hoe dit af zal lopen. Zonder iets te vermoeden van de gevaren die het bedreigen, stevent het geldschip uit Noorwegen op de baai af. Van de andere kant naderen de drie schepen van Ranrike met de kennelijke bedoeling het schip te enteren... Daartussen alleen Svitjold met zijn Drakkar om dit te verhinderen. Een tegen drie, ogenschijnlijk een hopeloze toestand. Plotseling maakt Svitjolds schip een scherpe wending naar rechts, terwijl de mannen aan boord wilde gebaren maken naar het Noorse geldschip. Zo handig is de beweging uitgevoerd, dat het schip vrijwel zonder vaart te verliezen recht voor de wind op het dichtstbijzijnde vaartuig van Ranrike toezeilt. Strakker trekken de mannen de schoten, steeds groter wordt hun vaart... Verbijsterd kijkt Ragnar toe. 'Waar gaat hij naar toe? Wat gaat hij nou doen?' mompelt hij. Het wordt hem spoedig duidelijk. Met een daverende klap ramt de scherpe met ijzer beslagen boeg van Svitjolds schip het vaartuig van Ranrike en splijt diens steven, zodat de houtsplinters rondvliegen. 'Bij Thor!' brult Ragnar geestdriftig. 'De draak heeft de slang verpletterd, haha!' Inmiddels zijn op het geldschip de riemen uitgelegd; zij roeien tegen de wind in naar het derde schip van Ranrike toe. Het schip dat door Svitjold geramd is, verkeert in zinkende toestand, de meeste krijgers zijn overboord gesprongen. Intussen maakt Svitjold zich op om ook het overblijvende schip van Ranrike in de grond te boren. De mannen op het bedreigde schip begrijpen wat hun te wachten staat en schieten wanhopig een regen van pijlen op hun aanvaller af. Dankzij de meesterlijke tactiek van Svitjold lijken de kansen volkomen gekeerd. Maar er dreigt een ander gevaar: verscheidene schepen van Ranrike komen hun landgenoten te hulp. Tegen deze overmacht zal Svitjold niets kunnen beginnen, begrijpt Ragnar. 'Wij komen je te hulp!' schreeuwt hij, wild met zijn armen zwaaiend en holt dan naar beneden.

De in het wilde weg afgeschoten pijlen hebben enkele slachtoffers gemaakt onder de mannen van Svitjold, maar dit kan het tweede schip van Ranrike niet redden. Onontkoombaar, met strak gespannen zeil, klieft Svitjolds Drakkar de golven; nog trachten de Ranrikers hun schip te wenden, dan treft de voorsteven van de Drakkar zijn prooi midscheeps en drukt de scheepswand krakend ineen. De krijgers glijden en vallen van het sterk hellende dek in zee. Temidden van het oorverdovende lawaai staat Svitjold met verhit gelaat recht overeind en neemt snel de toestand op. Hij ziet tot zijn bevreemding dat de te hulp geschoten andere schepen van Ranrike niet dichterbij komen, maar kan hier verder geen aandacht aan schenken, want het schip waarop Godelinde zich bevindt, verkeert in nood. Zij zijn geënterd door het enige overgeblevene van de eerste drie Ranrike schepen en een verbitterde strijd van man tegen man ontbrandt. 'Wendt het roer! Daarheen!' schreeuwt Svitjold boven het rumoer uit tot de roerganger. Het duurt enige tijd voor het schip gekeerd is en weer voldoende vaart heeft. Onderwijl moet Svitjold machteloos aanschouwen hoe de zich wanhopig te weer stellende bemanning van Godelindes schip langzaam maar zeker door Sörli's mannen wordt teruggedrongen. Sörli zelf baant zich een weg door het strijdgewoel naar de plaats waar Godelinde staat! Deze ziet in haar angst maar één uitweg: ze springt overboord! Sörli schreeuwt van teleurstelling als hij zijn prooi ziet ontsnappen, grijpt dan met een van haat vertrokken gelaat een pijl en richt op de hulpeloos in het water drijvende vrouw...

In machteloze wanhoop ziet Svitjold Sörli op Godelinde aanleggen. Dan snort een pijl van een achter hem staande krijger onontkoombaar op de Ranriker aanvoerder toe. Deze staat een ogenblik bewegingloos en stort dan, met een blik van uiterste verbazing in de ogen dodelijk getroffen voorover. 'Goed schot!' schreeuwt Svitjold, zich omwendend en ziet dan meteen hoe de vrouw door zijn mannen aan boord gehesen wordt. 'Enteren!' beveelt hij zijn mannen, gespt zich haastig een zwaard om en zet zijn helm op. De enterhaken vliegen over en klampen zich in het scheepsboord. Juist als Svitjold zich klaar maakt om zich in het strijdgewoel te werpen, voelt hij een hand op zijn arm. Hij draait zich om en langzaam verzacht een glimlach zijn strakke gelaat. 'Godelinde' brengt hij uit en slikt. 'Svitjold, mijn... mijn redder,' stamelt de vrouw. Eén kort ogenblik staren ze elkaar in de ogen, het rumoer en krijgsgewoel om zich heen vergetend... dan verbreekt Godelinde de betovering. 'Mijn kind... Svitjold, waar is mijn kind?' vraagt zij gespannen. 'Het kind is veilig; bij koning Eric!' roept hij haastig en stort zich dan in de strijd. Een ongekend geluksgevoel doortrilt hem; somberheid en twijfel zijn geweken... hij is weer de oude, zelfverzekerde Svitjold. Vergeten is de vloek van het zwaard; gebroken is de eed, dat hij nooit meer een wapen zou aanraken... Op dit ogenblik is álles onbelangrijk vergeleken bij háár...

Langzaam maar zeker dringt hij met zijn mannen de van hun aanvoerder beroofde krijgers van Sörli terug en het duurt niet lang of de laatste Ranriker op het schip van Godelinde moet de strijd staken. Eensklaps herinnert Svitjold zich de andere schepen van Ranrike; waarom zijn zij hun landgenoten niet te hulp gekomen? Het wordt hem spoedig duidelijk, want als hij zich omwendt ziet hij dat zij inmiddels slaags zijn geraakt met de schepen van Ragnar... Op één van deze schepen bevindt zich Eric met Godelindes kind...

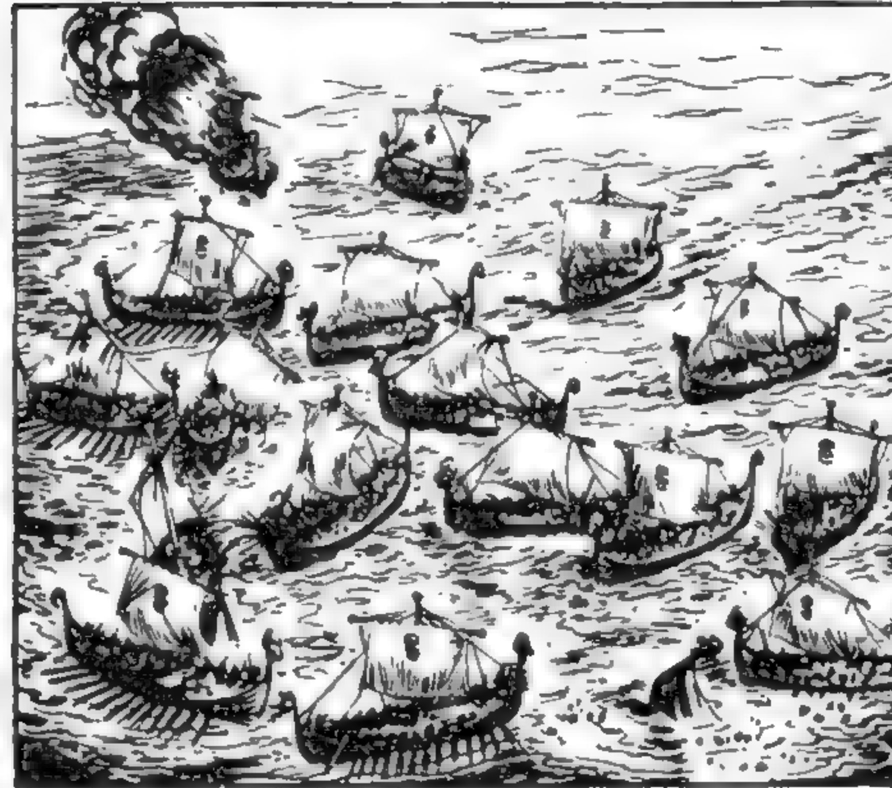

Bezorgd stelt Svitjold vast, dat de schepen van Ragnar ver in de minderheid zijn. Op dit ogenblik stijgt uit de manschap aan boord een wild gejuich op. Zich omwendend ontdekt Svitjold in de verte een vloot! Noorse Drakkars! Hij heeft echter niet lang nodig om te beseffen, dat zij te laat zullen zijn om Ragnar en Eric nog uit hun benarde toestand te verlossen; er moet dadelijk hulp geboden worden. Slechts een ogenblik bezint hij zich, roept dan de hoofdman en twee van zijn meest betrouwbare mannen bij zich en legt hun uit wat hij van plan is. Behendig springen de vier mannen over op de Drakkar en stapelen op aanwijzing van Svitjold hout rond de mast en op het voordek. Dan begeeft Svitjold zich naar het achterdek en steekt zijn hand op ten teken dat de drie mannen de brand erin moeten steken! Langzaam vreet het vuur de houtstapels aan; het vochtige hout verspreidt een verstikkende rook, die de mannen hoestend doet omwenden. Dan schieten aan alle kanten de vlammen omhoog. 'Spring over op het andere schip!' schreeuwt Svitjold het roer grijpend. Twee mannen gehoorzamen ijlings, blij uit de buurt van het vuur te komen. Alleen de hoofdman aarzelt; vragend kijkt hij Svitjold aan. 'Maak je geen zorgen!' roept deze hem toe. 'Zodra het mij hier te heet wordt, spring ik overboord. Ik ben mijn leven nog niet moe!' En hij lacht, de eerst zo sombere, schuwe Svitjold lacht... Het leven begint nu pas voor mij, denkt hij. Het kan nog mooi worden! De hoofdman der krijgers is nu gerustgesteld; hij kijkt nog eenmaal om en springt dan haastig over. Juist op tijd, want Svitjold, die nu alleen achterblijft, heeft reeds de schoten strak aangetrokken, zodat het schip, geholpen door de sterke wind, met toenemende snelheid op de vloot van Ranrike afzeilt. Het voordek is één laaiende vuurzee; rond de mast lekken vurige tongen omhoog en vreten het zeil aan. Brandende flarden doek fladderen omlaag, vonken spatten rond... En dan ziet Svitjold iets, dat hem de ogen wijd doet opensperren in doodsschrik. Vanonder de roeibank naast de mast rijst traag een menselijke figuur omhoog, van wie het voorkleed doordrenkt is met bloed. De figuur leunt wankelend op het dolboord; het is... Godelinde.

Steunend op de verschansing wankelt Godelinde moeizaam naar Svitjold toe. Star van ontzetting en wanhoop ziet hij haar naderen, want met de zwaar gewonde Godelinde betekent het voor hen beiden de dood als hij zijn plan, het brandende schip tussen de schepen van Ranrike in te sturen, uitvoert... Moet hij dóórgaan en Eric uit zijn benarde toestand bevrijden of... moet hij de vrouw, die voor hem alles vertegenwoordigt wat het leven opnieuw de moeite waard maakt, in veiligheid brengen? 'Godelinde?' stoot hij uit. Het is de wanhoopskreet van een man, die zijn korte geluksdroom ineen ziet storten. Hij kijkt haar ontredderd aan. 'Ik, ik... ik ga terug,' roept hij en wil het roer wenden. Maar Godelinde legt bezwerend haar hand op het roer. 'Svitjold. Mijn kind is daar in gevaar. Alleen jíj kunt het nog redden...' En als zij ziet dat hij aarzelt, voegt zij er aan toe: 'Ik zal geen gelukkig uur meer hebben, als mijn leven gekocht wordt met het bloed van mijn kind...' 'Het zij zo,' zegt Svitjold dof. Dit betekent het einde, beseft hij. Nú weet ik wat de voorspelling van de Vala inhield... en terwijl hij de vrouw die een bezwijming nabij is, met een hand ondersteunt, stuurt hij het schip, waarvan de voorsteven nu in een laaiende vuurzee herschapen is, recht op de vloot van Ranrike af.

Eric en Ragnar stellen zich met hun vijf scheepjes wanhopig te weer tegen de veelvoudige overmacht. Zij zijn er in geslaagd één schip van de vijand in de grond te boren en hebben tot dusver kunnen voorkomen dat zij geënterd werden. Maar nu slaan de Ranrikers hun enterhaken in een van Ragnars schepen en het ziet er naar uit, dat dit ook bij een tweede zal lukken. Op dit ogenblik ziet Eric het brandende schip dat op het punt staat links van hen voorbij te steken. Hij begrijpt onmiddellijk wat de bedoeling is, maar zijn vreugde slaat om in ontzetting als hij in de twee figuren op het achterdek Svitjold en Godelinde herkent. 'Svitjold, spring, bij de Goden!' schalt zijn stem. De twee mensen reageren niet op zijn roep. Onbeweeglijk staren zij voor zich uit, tot dichte rookwolken hen aan het gezicht onttrekken...

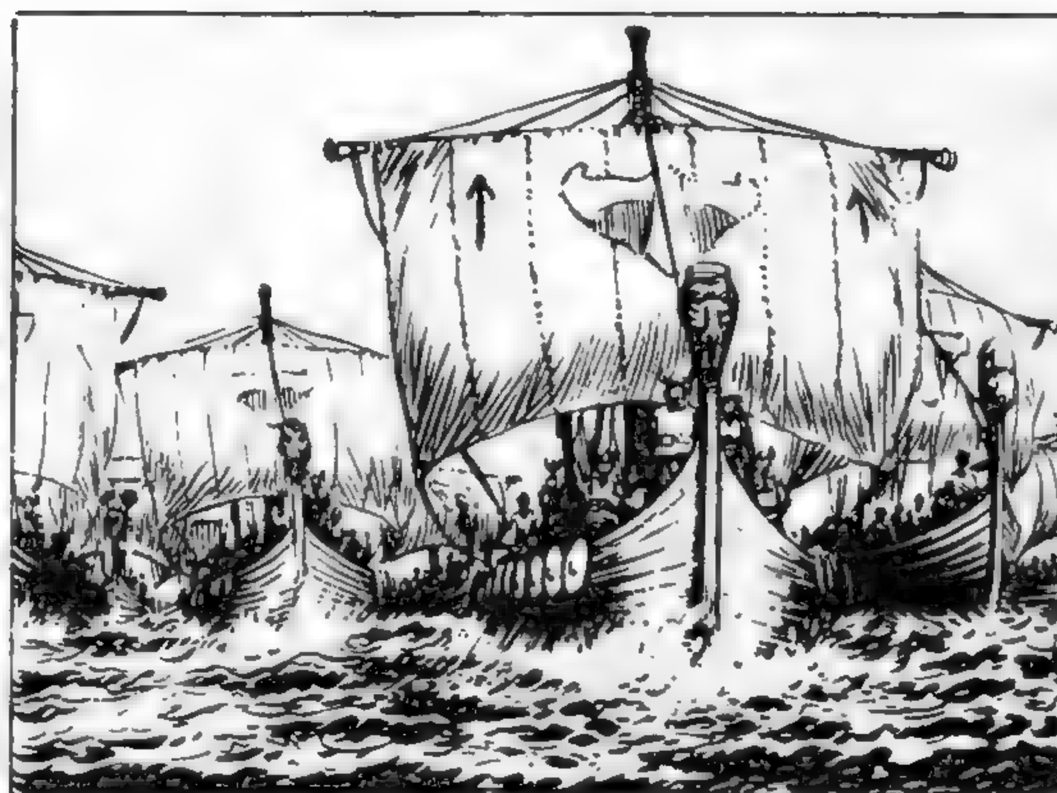

Met angst en beven zien de krijgslieden van Ranrike het in lichte laaie staande schip op zich afkomen. Paniek maakt zich van hen meester. Zij vluchten, weg van het vuur, naar de andere kant van het schip. Tevergeefs. Reeds slaat de steven van het verdoemde schip tegen de hunne, flarden brandend zeil vliegen door de lucht, hun zeil vat vlam. In wilde verwarring lopen de mannen door elkaar, tierend en vloekend. Sommigen springen in hun wanhoop overboord. Dan drijft de nu stuurloze brander langs, de vaart is er uit. Krakend nijgt de mast voorover, valt dan op een ander schip van Ranrike, ook daar dood en verderf zaaiend. Svitjold heeft het roer losgelaten, de vrouw hangt met gesloten ogen zwaar in zijn armen, bewusteloos, misschien wel dood... Met een starende, lege uitdrukking in zijn ogen kijkt Svitjold in het niets. Heeft het verdriet hem in deze laatste ogenblikken uitzinnig gemaakt? Het zal voor altijd een geheim blijven. Het schip helt nu zwaar over; met een hels lawaai raakt het dolboord 't water en verdwijnt dan te midden van wolken, rook en stoom in de diepte.

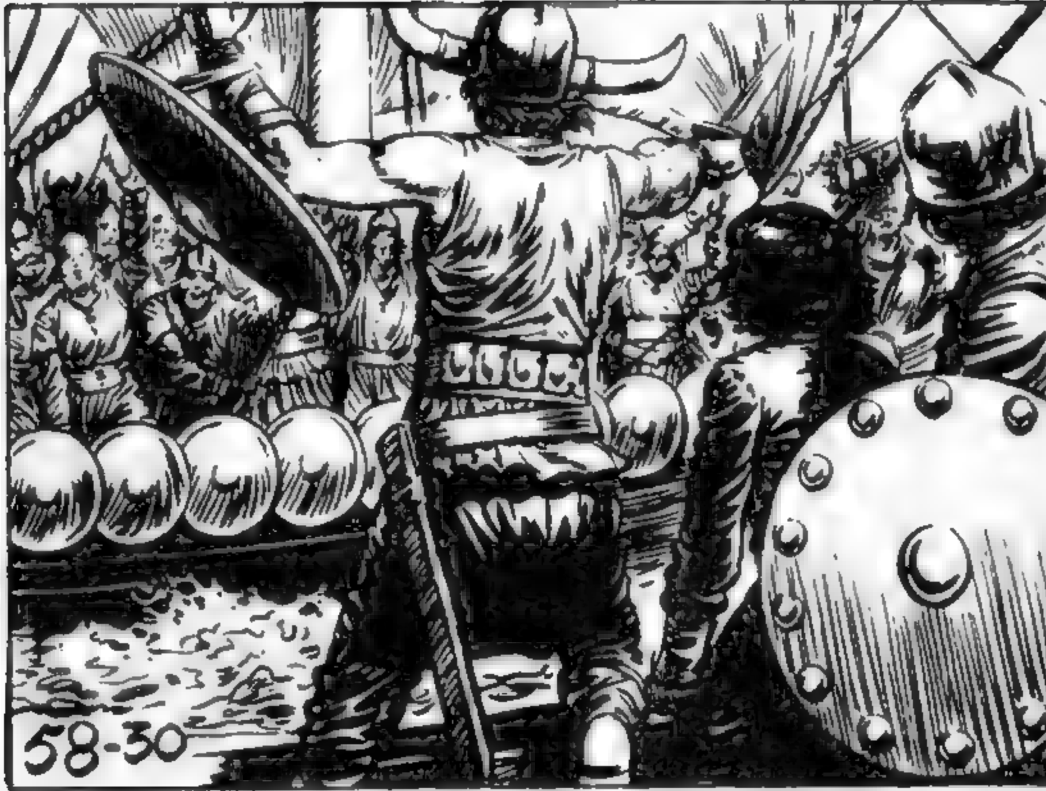

Verscheidene schepen van Ranrike staan in brand; hun vlammende zeilen vormen een bedreiging voor de andere schepen in de nabijheid. Een onbeschrijfelijke verwarring is ontstaan onder de krijgers van Ranrike. Hiervan maakt Eric dankbaar gebruik. Zijn mannen enteren het dichtstbijzijnde schip en springen over. Luid schalt Erics krijgskreet over het water als zij zich met getrokken zwaarden op de zich wanhopig teweerstellende Ranrikers werpen. In Ragnar is de hoop herleefd. Op de voorplecht staat de piratenhoofdman en wijst met zijn zwaard naar de naderende vloot: Noorse Drakkars. 'Moed houden, mannen!' schreeuwt hij boven het oorverdovende lawaai uit. 'De schepen van koning Eric komen ons te hulp! Volhouden en de zege is ons!'

Intussen is de strijd op het schip dat Eric enterde, vrijwel beslecht. Terwijl zijn mannen de laatste tegenstand breken, staart ook hij naar de naderende vloot en een trek van bezorgdheid glijdt over zijn gezicht. Hoe kunnen zij weten, wat vriend en wat vijand is, denkt hij vertwijfeld. Zij weten niet beter of ook Ragnar en zijn piraten zijn onze vijanden. Onderwijl nadert de Noorse vloot snel. Met bollende zeilen klieven zij de golven. Op de achtersteven van het eerste schip staat Winonah; naast haar Yarl Halfra. 'Geef het sein tot de aanval,' beveelt zij kordaat. 'Wij zullen hen allen vernietigen, rovers en Ranrikers. Zij zullen de Noorse wraak voelen!'

'Wij hebben de laatste Ranrikers zojuist de voeten gespoeld, koning!' meldt een van de zeerovers grijnzend aan Eric. 'Goed,' zegt hij kort, 'dan nu terug naar ons eigen schip.' De man geeft dit bevel door en weldra zijn allen weer aan boord van het piratenschip verzameld. Eén Ranriker zeerover heeft met een bijl een gat in de bodem van het schip geslagen, dat nu snel zinkt. De Noorse vloot is intussen dicht genaderd. Op het dolboord van zijn schip staande, steekt Eric een arm in de hoogte en roept ze toe: 'De piraten zijn onze bondgenoten! Spaar hun schepen!' Zijn roep gaat echter verloren in het donderende gejuich dat opstijgt als de mannen hun koning herkennen. Er is geen gelegenheid meer, duidelijk te maken wat hij bedoelt, begrijpt Eric. Er staat hem nog slechts een ding te doen, zich aan het hoofd van de vloot te stellen, en dan maar het beste er van te hopen... Het duurt niet lang meer of de Drakkars hebben de min of meer in een kring om de piratenschepen liggende Ranriker schepen omsingeld. Een korte maar hevige strijd ontbrandt, die alras eindigt met de totale vernietiging van alle slangenschepen. Eric krijgt nu gelegenheid de toestand beter te overzien en het hart zinkt hem in de schoenen... het schip waarop Ragnar het bevel voert, wordt aangevallen door zijn eigen Drakkars!!!

De toestand op Ragnars schip is verre van rooskleurig. Toen de Norenkrijgers als horzels neerdaalden op het dek, poogde Ragnar nog een strijd te voorkomen. Maar strijdkreten overstemden zijn woorden en een ogenblik later spraken nog slechts de wapenen. Met onverschrokken moed poogt Ragnar die met enkele krijgers van de rest van zijn mannen is afgescheiden, het hoofd te bieden aan een zevenvoudige overmacht. Als laatst overgeblevene van het kleine troepje vlucht de reus naar het voordek, om daar tenminste in de rug gedekt, zijn eenzame strijd tot het einde te voeren. Woedend en verbitterd ziet hij zijn tegenstanders in het oog; maar voor zij tot de aanval over kunnen gaan, dringt zich een forse gestalte naar voren. 'Terug, kerels! Als tien van jullie deze knaap niet baas kunnen, zal ik het wel alleen doen!' Met een sprong valt Halfra aan en dan ontbrandt een zwaardgevecht, zoals de ademloos toekijkende krijgers nog maar zelden aanschouwden. 'Halfra, stop!!!' schalt opeens een stem over het middendek. Verwonderd laat de Yarl het zwaard zakken en staart verontrust naar de koning, die omringd door zeerovers in de kring verschijnt. 'Kom jij het vuile werk even afmaken?' stoot Ragnar hijgend uit. Eric schudt zwijgend het hoofd en treedt naderbij. 'Mijn krijgers hebben een afschuwelijke vergissing begaan,' zegt hij dan ernstig. 'Vergeef mij...' De krijgsknechten kijken elkaar verwonderd aan en komen nieuwsgierig naderbij. 'Wie ben ik om een koning wat te vergeven?' gromt Ragnar achterdochtig. 'De kansen zijn gekeerd, hè? Ik ben niet gek, koning. Vroeg of laat gaat 't fout met iedere vrijbuiter... en dat ben ik tenslotte, nietwaar? Maar... eh... als er wat te vergeven is, mij best,' gromt hij. 'Ik ben een uitgestotene, een zeerover...!' Hij staart naar het lichaam van een zijner gevallen makkers; gluurt dan bedachtzaam naar Eric. 'Zogoed een zeerover de koning vergeven kan, kan de koning het een zeerover!' klinkt Erics stem luid over het dek. 'Je bent een kerel naar mijn hart, Ragnar de Rode! Een krijger als jij hoeft niet te leven van roof en... erger; laat het verleden blijven! Ik geef je een eerlijke kans! Je kunt in mijn dienst treden als krijgsoverste!' Halfra hapt verschrikt naar adem. Zonder te weten waarom heeft de zeerover zijn helm afgezet en het is doodstil als hij antwoordt: 'Ik ben een vrijbuiter! Ik houd van de wijde zee, van avontuur en een goed gevecht... ik ga waarheen en wanneer ik wil; op mijn eigen schip. Dit alles kan ik niet missen... Maar als ooit het gevaar je bedreigt, als je ooit hulp nodig hebt, koning, dan zijn er zes schepen, om je te helpen; tweehonderd kerels om voor je te vechten en een zwaard om je te beschermen! Tot in de laatste minuut... Het zwaard van RAGNAR, DE RODE!!!'

Op het achterdek van de Drakkar nemen Eric en Ragnar afscheid van elkaar met een stevige handdruk. 'Vaarwel, Ragnar... vriend!' zegt de Noorman. 'Gegroet, koning,' antwoordt de ruige piraat met een twinkeling in de ogen. 'Gegroet... en naar ik hoop tot ziens!' Dan springt hij behendig over op zijn eigen schip, dat reeds langszij ligt te wachten. Bevelen worden geschreeuwd, het zeil gehesen en dan zet Ragnars schip zich langzaam in beweging. 'Een kerel uit één stuk,' zegt Eric. 'Jammer, dat hij mijn aanbod niet aan wou nemen!' En hij staart de piratenschepen na tot er niets meer te zien is dan zes zwarte stipjes aan de horizon...
Intussen zeult Pum Pum met een verongelijkt gezicht Godelindes kind naar Winonah toe. 'Iedereen kijken naar boze zeerover, maar niemand denken aan kleine Hrulf,' mompelt hij. 'Alleen Pum Pum niet kind vergeten!' 'Beste, brave Pum Pum,' roept Winonah lachend uit. 'Als we jou toch niet hadden?'

Vertederd neemt zij het wicht in de armen. 'Arme kleine,' zegt zij medelijdend. 'Zo jong en dan al wees... Voortaan zul je in ons je vader en moeder moeten zien.' Het kind lacht haar onbekommerd toe en steekt kraaiend de armpjes uit. Ontroerd kijkt Winonah Eric aan. 'Hem is een grootse toekomst voorspeld,' zegt hij ernstig. 'Hoe grillig is 't lot. Nu rust ons de taak hem daar op voor te bereiden.' 'Velen offerden reeds hun leven voor hem op,' antwoordt Winonah peinzend. 'Zijn vader, zijn moeder, Svitjold...' 'Svitjold,' zucht Eric. 'Zonder hem waren wij nu niet meer in leven. Hij heeft 't zijne geofferd voor 't kind... voor mij... en voor Godelinde...' Hij zwijgt en zijn blikken zwerven uit over de zee, waar, ergens in de groene stilte ver beneden de eindeloos deinende golven, het vervloekte zwaard Tyrr voor eeuwig verenigd ligt met zijn laatste offer... Svitjold... en Godelinde...

Het volgende nummer wordt deel 25 HET TEKEN DER JOMS

SVITJOLD's OFFER

DOOR
HANS G KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC de NOORMAN